

Тошо К. Пеѝков

ВТОРА КНИГА НА ЛЕТОПИСИТЕ

България пред XXI век
(репетиториум)

1998

Соломон, Давидовия син, се закрепи на царството си;
А теглото на златото, което дохождаше на Соломона всяка година,
беше шестотин шестдесет и шест златни таланта.
(Библията, Втора книга на летописите)

© Тошо Костадинов Пейков
Втора книга на летописите
ISBN

Вместо
ПРЕДИСЛОВИЕ

Тогава Господ каза на Моисея:
Иди слез; защото се развратиха твоите люде, които си възвел
из Египетската земя.
Скоро се отклониха от пътя,...направиха си леяно (златно) теле,
поклониха му се, пожертваха му, и рекоха:
Тия са боговете ти...които те възведоха
из Египетската земя
(Библията, Изход)

***

Днес мнозина българи си задават въпросите:
Кой съсипа бъдещето на България?
Има ли Изход за България?
За да си отговорим на тези въпроси,
трябва да разбулим лъжите, загадките и мистериите,
прикриващи истинските цели на така наречения "преход".
Трябва да повтаряме истината до нейното наизустяване...

С ъ г ъ р ж а н и е

1. Политически репеториум
2. Българският модел или за цената на свободата. Изход
3. Монополизъм и демонаполизация
4. Мафиотският капитализъм отгавна е пресякъл пътя на пазарната икономика
5. Десети ноември и десети януари – революции, организирани отгоре и поръчани отвън
6. Кой избира българските президенти
7. Имперските проекции на Втората революция на олигархията
8. Русия изчаква държавниците ни да определят стратегическите си партньори
9. Скрытата власт – Законът за досиетата – манипулация със служителите и гавра с жертвите на Държавна сигурност
10. От самото си създаване СДС изпълнява чужди стратегически проекти

Политически репетиториум¹

Актуализирайки теоретичния модел на прехода с най-нови емпирични данни, събитията от края на 80-те години стават разбираеми освен за историците и политолозите, и за обикновените хора. Несигурен обаче изглежда иначе прозорливият и добре информиран Владимир Буковски в книгата си "Един дисидент сред архивите на Кремъл":

"Изумителните събития, настъпили в комунистическия свят през 1989 г., остават и до ден днешен загадка... Пред очите ни се извърши грандиозно, невероятно събитие: възможният съветски блок в Източна Европа се срути без каквито и да било кръвопролития. Никои, като че ли, не се досеща, че тези промени стават по решение на Москва и дори под изричния натиск на Кремъл. Горбачов получи Нобелова награда за мир именно за това, че е ръководил операцията. "Революцията" е трябвало да доведе на власт "либерално настроени" комунисти - едно ново поколение от манипулатори, подобни на самия него. Нужен е бил ентузиазмът на Запада, който би им позволил да укрепят положението си и да получат помощ.

В началото на септември 1990 г. секретариатът на ЦК на КПСС приема тайно решение - за да се запазят властовете структури на партията, те трябва да се интегрират към световните финансови пазари, да бъде изнесен капиталът в места, откъдето в продължение на години да покрива нуждите на партийния елит... Този елит не се нуждае от социални реформи, нито от старата идеология, защото вече държи в ръцете си търговските структури и собствеността, и фиктивните партии, и средствата за масово осведомяване и международните връзки. Навлиза в Нова ера - тази на властта в сянка, при която вече не може да се определи за кого какво се крие и кой в служба на какво е."

Действително ли този властови процес е толкова тайнствен и "неумозрим" или по-скоро имаме работа с едно типично за руския човек патетично отношение към историята? Не попадаме ли в емоционалната клопка на играта на гуми: "мистерия", "загадка", "лъжа", "измама"... Защо например "независимата" българска преса, ангажирана в опазване на партийната тайна, и до ден днешен нарича кражбата мистерия. (Вж. В. 24 часа, 29.12.1998 г. - "И сега не сме наясно кой ограбва държавата, кой ни докара до туй дотам... "Някои хора", "някои среди" и "някои сили". Кои? - Те си знаят! Мистерията е нещо недостъпно за всички, а само за посветени.)

Като начало в изследването на истината нека да обобщим с гумите на Исаия (вж. Библията, Книга на пророк Исаия):

"Ще доведе слепите през път, които не са знаели,
Ще ги водя по пътеки, които им са непознати;
Ще обърна тъмнината в светлина пред тях,
И неравните места ще направя равни...
Ще се върнат назад, съвсем ще се посрамят
Ония, които уповават на ваяните идоли,
Който казват на леляните: Вие сте наши богове.
Чуйте, глухи,
И гледайте, слепи, за да видите."

В служение на Златния телец или как стана трансформацията на олигархията ?

Голямото изнасяне на капитали, тяхното влагане в смесени дружества и в западни банки беше дирижирано от партийната администрация на Горбачов, съобщиха преди време "Интернешънъл Хералд Трибюн" и "Пари Мач".

Горбачов и шефът на КГБ Крючков стават особено активни в своята дейност по обезпечаване на олигархията след 13 февруари 1990 година, когато е отменен член 6-ти от съветската конституция, регламентиращ ръководната роля на КПСС. Приблизително по същото време падна и член 1-ви от живковата конституция. Събитията в София и Москва се дирижираха синхронно. Какво се случи?

Заместник-председателят на КГБ генерал Филип Бобков (същият и шеф на Пето управление на КГБ - Идеология и дисиденти - аналог на българското Шесто управление) съставя по поръчение на Горбачов план "За ефективно използване на партийната собственост". Планът гласи:

1) Явните парични фондове на КПСС и на казионните организации трябва да бъдат открито инвестирани с а м о в обществени, социални или благотворителни фондове. Така ще стане невъзможна бъдещата им конфискация.

Примери : Спомнете си как (по сигнал от Москва), напук на Закона за конфискация на имуществата на БКП и казионните организации, с помощта на министър от СДС, беше трансформирано в акционерното дружество "Софис" имуществото на казионните Български професионални съюзи (наследени от КНСБ), как общественният фонд ТНТМ се възроди след ограбването му в така наречената фондация "Еврика", как Мултигруп и Първа частна банка създадоха синдикална каса "Подкрепа", как родчиненият на генерал Бобков офицер от Шесто управление на държавна сигурност Димитър Иванов стана вицепрезидент на Мултигруп и основа осигурителен фонд. Как същият, вече открито, посрещна в България началника си по КГБ Бобков и написа предговор към книгата му с многозначително заглавие "КГБ и властта". Как контролираната синдикална върхушка от "Подкрепа" и КНСБ работи неуморно "за ефективното използване на поверената ѝ партийна собственост" в Бистрица (след наемането ѝ от Максвел) и в небостъргача на БПС на Солни пазар. Как международният аферист Робърт Максвел регистрира на улица "Ангел Кънчев" в София (седалището на Мултигруп) сдружението "Интербизнес 91". Спомнете си твърденията на руски автори, че по поръчение на КГБ Максвел е закупувал на Запад валута, трупал е милиардни дългове и е ограбвал контролираните от него социални и пенсионни фондове в полза на съветските си партньори...

2) Скрытата печалба да се използва за създаване на концерни, предприятия, акционерни дружества (и пирамиди), застрахователни компании и банки, за закупуване на анонимни акции на приносител с цел осигурване на бъдещ доход за стратегическите цели на администрацията на КПСС (БКП), при спазване на строга конфиденциалност и скритост на партийното участие. Капиталът може да се прехвърля в други сфери, но контролът върху него трябва да се запазва!

В книгата "Записки по българските реформи" са посочени немалко, а тук ще приведем и най-новите примери: Сигурно си спомняте безгласното оттегляне на офицера от ДС Атанас Тилев от фалиралата не без негово участие Банка за земеделски кредит (БЗК), основана от Луканов и от Максвел да обслужва кредитирането на земеделието, а всъщност да обслужва стратегически финансови операции в страната и в чужбина. Спомнете си безропотното прехвърляне на акции от страна на Красимир Стойчев (спонсор на СДС) от "Мобилтел" към офшорната фирма на Лучански и на КГБ - "Нордекс". Правата върху "Мобилтел" и върху GSM-оператора Стойчев получи от тогавашния шеф

¹ Учебно помагало за затвърждаване на наученото и за подсещане – повторение на най-основни положения от дадена област на знанието.

на пощите Стефан Софийски. Днес Мобилтел се управлява от Владимир Грашнов – син на известния комунистически функционер Марин Грашнов. Мобилтел е новият спонсор на СДС и на БНТ. Две руски фирми (на КГБ) опитаха да спасят декапитализираната от Красимир Стойчев-Трона "Капиталбанк". Уж "американската" инвестиционна банка "Вассерщайн Парелла" придоби 24% от капитала на Българо-руската инвестиционна банка - банката на ГРУ. Същата е толкова инвестиционна, колкото е и американска! Спомнете си за "отказа" от акционерно участие във вестник "24 часа" на друго особено доверено лице на олигархията - главния редактор Валери Наиденов и за "оттеглянето" от участие във вестник "Стандарт" на целия му ръководен екип, пренасочен от засекретените лица на работа в националната телевизия. . . . Спомнете си за Владимир Владимиров - отговорен счетоводител и офицер от ДС (УБО), разнасял по време на предишния режим куфарчето с валутата по домовете на членовете на ЦК на БКП, същият наречен от колегите си "куриерът на Партията". През 1989 година Владимиров беше издигнат за шеф на надзора в БНБ, а малко по-късно (по времето на Софийски) стана шеф на важната Пощенска банка. Вигенов го изгони оттам, но олигархията го постави да пазит тайните на фалиралата вече БЗК. Службеният премиер Софийски го помаза отново и го постави (макар и споменат като служител на ДС в списъка на Бонев) пак начело на Пощенска банка. Фактът, че той е все още там е доказателство за безспорната връзка между Луканов, Максвел, Тилев, Владимиров, Софийски, КГБ и ДС.

3) Да се формира на територията на СССР и на други страни Институцията на особено доверените лица на Партията и Групата на засекретените членове, осигуряващи дейността в извънредния период.

Примери: Висшите апаратчици от ЦК на КПСС и техните слуги от БКП съставиха списъка на бъдещите колониални администратори - акционери, а в наши и чужди банки откриха сметки със съответните парични суми на всеки отделен акционер. Ако Атанас Тилев, Красимир Стойчев, Ангел Първанов, Илия Павлов, Валери Наиденов, Емил Кюлев или някой друг се опитаха да присвои за себе си от дела на Партията, то тя го задържаше в подчинение чрез познатите си методи. Какви бяха те? Висши партийни финансисти съставиха и размножиха в хиляден тираж на няколко езика следния важен документ:

Лично задължение пред КПСС (БКП)

Аз, ... (примерно Димитър Христов Иванов), член на ..... (БКП), партийен билет N. .... , с подписа си потвърждавам съзнателното си и доброволно решение да стана Доверено лице на Партията и да изпълнявам възложените ми от нея задачи, където Тя ме изпрати и във всяка обстановка, като не разкривам своята принадлежност към Институцията на доверените лица.

Задължавам се да пазя и внимателно да използвам в интерес на Партията поверените ми финансови и материални средства, възстановяването на които гарантирам още при първото поискване. Всички спечелени от мен, в резултат от икономическата дейност на Партията, парични средства признавам за нейна собственост и гарантирам предаването им по всяко време и на всяко място.

Задължавам се да спазвам строгата секретност на поверените ми сведения и да изпълнявам поръченията на Партията, които ще ми бъдат предадени от упълномощени за случая лица.

Дата .....

Подпис на члена на КПСС (БКП): .....

Подпис на длъжностното лице:.....

С нарушения от страна на Доверени лица на Лични задължения можем да си обясним отстраняването от определени дейности на част от гореизброените и екзекутирането на следните особено доверени лица: Робърт Максвел, Илко Ескенази, Цветан Цветанов, Иво Янчев, Андрей Луканов... Кои изпълни екзекуциите? Разбира се специалистите от групата на засекретените членове. Голямата игра се водеше за големите цели - присвояване на външния и на вътрешния дълг чрез операции с Брейди-книжа и ЗУНК-ове през Българска външнотърговска банка, чрез банки от Асоциацията на търговските банки и чрез пирамидите. Ето какво пише добре информираният вестник "КЕШ" (брой 30 от септември 1997 година): "За три от жертвите, починали при странни обстоятелства, може да се каже със сигурност, че са знаели що е това външен дълг на България - движението, преоформянето и изтичането на пари към определени фондове. Двама от покойниците са загинали във вода: Робърт Максвел - натоварен да управлява официално валутния резерв на България и Илко Ескенази, движил външния дълг на България... Всичко това е свързано и с разкриването на сметки на (финансови) пирамиди в швейцарските клонове на Балканбанк (б.а. - Вж. Приложение N2). Това е първата пощенска кутия, осигурила източването на парите на вложителите от България в чужбина. Втората банка, която извършва широки операции (в полза на пирамидите) е Турист-спорт-банк." (б.а. – приемницата ѝ – БРИБАНК захвана валутната криза в началото на 1997 година чрез спекулативно обезценяване на лева в полза на олигархията. Същата банка закупи определено количество Брейди-книжа броеви седмици преди политическата криза.)

На 2 октомври 1996 година беше екзекутиран Координаторът на Институцията на особено доверените лица за България Андрей Луканов.

Изпълнил усърдно много други, Луканов не успя да изпълни най-важната задача на своя живот - да предаде в ръцете на Москва и на "Газпром" газопреносната мрежа ведно с територията на България.

За Русия и за Великите сили българската земя има значение само като канализационна мрежа, канализационна шахта, провеждаща в необходимата им посока нефтените и газовите потоци към Турция, Гърция, Македония и Югославия, към Западна Европа и към Адриатическо море и като приемно-сортировъчно отделение за бежанци от Изток. Не случайно омиротворителите от постмодерните страни контролират териториите на Македония от 1993, а на Албания от 1996 година. В бунтовното албанско пристанище Вльора международен консорциум обяви строителството на терминал за нефтопровод, който ще тръгва от Бургас и ще минава през Македония. Заг "хуманитарните" омиротворителни акции, както и заг нехуманните политически убийства се крият едни и същи икономически интереси - кой да контролира териториите.

Неуспял да се справи с Жан Вигенов и с хората на Живков, Луканов трябваше да умре. Метрополията се отнесе жестоко с него - най-напред тя заповяда на Мултигруп да се отрече от Андрей, а после, чрез Топенерджи, свали и физическата охрана от него. Оставен незащитен, Луканов бе застрелян от упълномощено за случая лице. Заинтересованите от неговата смърт дейци около старите живкови пари (хората от Орион, БЗПБ и т. н.) изпълниха смъртната присъда. След Луканов Москва заложи на своите хора в СДС...

Андрей Луканов умело балансираше години наред между интересите на двете империи в България. След неговата смърт страната вече "не беше същата". Везните се наклониха в полза на Америка. Беше дошло време за ново обръщане посоката на хаоса.

Българският модел
(или за цената на свободата)

Можем ли да отговорим на въпроса защо се провали опитът да бъде изграден в България един предварително зададен отгоре и отвън политически и икономически модел?

Вече можем. Ще започнем с основните тези, обединяващи статията на лесефериста Милтън Фригман "Икономическата и политическата свобода": 1) Икономическото устройство "конкурентен капитализъм" осигурява на хората материална независимост - главна предпоставка за истинска политическа свобода - разделяйки една от друга икономическата от политическата власт, които освен това взаимно трябва да се уравновесяват. 2) Политическата свобода се установява едновременно с установяването на свободния пазар и с развитието на институциите на конкурентния капитализъм. 3) Гледано в исторически план, характерното състояние на човечеството е тиранията, робството и мизерията. 4) Капитализмът е едно от условията за съществуване на човешки свободи, но само то очевидно е недостатъчно.

Примерите са много. Те доказват възможността за съжителство между капиталистическа на външен вид икономика и ограничена човешка свобода. "Основната заплаха за свободата е диктатурата...или олигархията, или дори някое временно управляващо мнозинство", добавя в статията си Фригман. Установеното в България след "промените" управление потвърждава това.

Раждането на олигархията

Действителна икономическа независимост след "промените" получи определена незначителна част от българите, а всички останали станаха по-несвободни и по-бедни. Икономическата и политическата власт се вплетоха и проникнаха взаимно, което на битов език е впитането на мафиотските структури. "Конкурентен капитализъм", отговарящ на определението на Фригман, следователно у нас не съществува. В икономиката господства постсоциалистическият монополизъм. Политическа свобода получи малцина, а пазарните институции се провалиха преди още да са се установили и укрепили.

Днешното състояние на българския народ е тиранията, робството и мизерията, докато неговите икономически и политически свободи са записани само на книга.

"Даден проблем, който в началото е бил разрешим, поражда криза, а кризата - катастрофа, и от нея страдат хора, които нямат нищо общо с първоначалния проблем. Колкото и способни да са те, изборът, с който ще разполагат в бъдеще, ще се простира между лошото и най-лошото...ние не станяхме нито по-добри, нито по-мъдри, а и самото изпитание няма повече смисъл от което и да било чудовишно земетресение, избило стотици милиони хора", припомня ни руският дисидент Буковски.

Защо се получи така?

В навечерието на 1989 г. най-нетърпеливите функционери от партийния апарат, ВПК и органите за сигурност, висшите и средните номенклатурни кадри от външнотърговските централи, от стопанските обединения и фирми, контролираха цялата икономическа и политическа информация, валутните средства, стоките и капиталите. Формирали голяма част от външния дълг към повече от 400 чуждестранни финансови институции на Запад и на Изток, достатъчно корумпирани, за да пожелаят да превърнат партийната и държавната власт в собственост, те изнамериха необходимите им лостове - идеолози и идеологии - за да легализират същата тази собственост, осигурявайки си пътя към икономическа свобода и политическа власт от ново качество. В интерес на тази малобройна (от 1 до 2 хиляди души), толерирана и от Москва и от Вашингтон, върхушка, бяха изкарани милиони българи по площадите и закарани пред изборните урни. Неподготвеното за манипулациите на репрезентативната система население бе въввлечено в една социална трансформация, станала известна като изграждане на Нов световен ред. Съвсем методично и постепенно лозунгите "за социализъм и народна демокрация" се подменяха с тези "за демократически социализъм", "за свободен пазар и парламентарна демокрация". (Заг идеологическата фасада всъщност беше прикрит фалстарът на същезанието "Кой повече ще открадне?")

Двете фракции на БКП - БСП и СДС - затвърждаваха модела, имитирайки плурализъм и свобода на мненията, акумулирайки в два полюса емоциите на гражданите. Съвсем съзнателно, следвайки идеологията на лесеферистите, без да е създадена друга система за контрол, правителството на БСП прекрати през 1990 г. дейността на комитетата за държавен контрол и дейността на главната инспекция по търговията и услугите. През 1991 г. СДС ликвидира държавната инспекция за борба със спекулата и корупцията. Коалиционното правителство на БСП и СДС на мястото на социалистическите икономически монополи започна създаването на монополи от институционален мафиотски тип. С помощта на казионните синдикати "Подкрепа" и КНСБ от 1991 до 1994 г., върху основите на структури на Варшавския договор, ВПК, СИВ, КГБ и ДС, новите елити от всички цветове парцелираха България с нейната вътрешна и външна търговия и услуги на пазарни дялове и територии. Откритен изразител на дивия социално-икономически монополизъм и дарвинизъм стана финансовият министър от Беровия кабинет - Стоян Александров: "Нагрупането на капиталите у нас става чрез икономиката в сянка. Ако някой иска да започне бизнес по почтен начин, ще го смачат чрез суровинния пазар и нелоялната конкуренция. Нелоялната конкуренция съществува икономиката ни, но ускорява процеса на създаване на финансово олигархия, която ще управлява страната. И защитавайки своите интереси, ще защитава и държавата." По този начин министър Александров призна публично, че отлеждането на българската мафия е официална държавна задача. Така целта на порочното социално моделиране стана напълно ясна. В резултат тройният аргумент на лесеферистите - принципът за полезността, за универсалната разумност и за еволюционизма твърде скоро беше подменен от принципа за социалния дарвинизъм.

(Статията е публикувана в бр.1 на вестник "Зов")

Монополизъм и демонаполизация

На 1 февруари 1991 г. коалиционното правителство на посткомунистическите формирования БСП, СДС и БЗНС начело със съдията Димитър Попов стартира "икономическата реформа", обявявайки нейната цел - създаване на правни и стопански условия за растеж и модернизация на икономиката. На 17 май същата година в държавен вестник публикуваха приетия от ВНС Закон за защита на конкуренцията с цел "да осигури условия за свобода на предприемчивостта в производството, търговията и услугите, за свободно образуване на цените и защита интересите на потребителите"(чл. 1, ал. 1). Нито една от тези благородни цели не бе постигната от българското общество с помощта на официалните власти и на Комисията за защита на конкуренцията (КЗК), (създадена специално за тази цел по силата на новоприетия закон). Председателят, двамата заместник-председатели и осемте

члена на КЗК останаха до тяхното заменяне в края на 1997 г. анонимни свидетели на противоправни монополни действия, натрупвайки пред българското общество многобройни непростими грехове. **Паралелната икономика, създадена от властта в сянка, намери в тяхно лице Верни защитници.** Може ли днес някой да си спомни имената на тези публични по закон личности? Едва ли. В заинтересованата българска преса липсват обективни оценки за тяхната дейност. Чувствителен е приносът на членовете на комисията за монополизиране на пазарите и на цените, за ощетяването и за разправата на монополистите - държавни, смесени и частни - с необвързаните с върхушката предприемачи и потребители. За разлика от страни като Чехия и Германия, у нас номенклатурата стартира с "фалстарт" и никои дори не се опита да я постави на конкурентни пазарни позиции. Така тя, както и в Русия, получи правото да се разпорежда със собствеността и с пазара. В нарушение на изричния текст в закона, че "едно лице не може да участва едновременно, както и до три години след напускане, в управителни или в контролни органи на конкурентни предприятия", че "не могат да извършват конкурентна стопанска дейност три години след прекратяване на трудовия договор..." и т.н. бяха създадени редица паралелни на държавните частни и смесени фирми, оглавени от бивши и настоящи държавни мейджъри, изпомпили безнаказано (както и днес чрез приватизационните холдинги) обществена собственост. Членовете на КЗК укрепиха и укрепват старите и новите монополисти. Парадоксалното и безнаказано поведение на управители на държавни банки и фирми е доказателство не толкова за неорганизираност и стихийност, колкото за наличието на неявен (конфиденциален) организационен модел, базиран върху икономическата идеология на радикалния лесеферизъм - либертарианството. ("Преходът към пазарна икономика трябва да бъде осъществен като антисоциефодална революция под лозунга "лесефер", която веднага трябва да бъде последвана от друга революция, върхновена от новия курс на Франклин Д. Рузвелт", пише в комунистическата преса през 1989 г. идеологът и изпълнителят на модела Иван Костов.) Либертарианството е тайната идеология на българския преход, крайна форма на либерализъм - стремеж към освобождаване от ограниченията (контрола) на всички предишни институции. Либертарианците, например в САЩ, са настроени изключително враждебно към държавата и в частност към американската държава. Доктриналният фанатизъм е характерен за българските им последователи, взели на въоръжение необходимата им идеология, за да проведат изпепеляващ си експеримент по деетатизирането на България. В същото време американските консерватори определят либертарианството като предателство спрямо западната цивилизация. Всички власти във времента на прехода укрепваха затворените финансово-икономически структури, изградени от Партията върху основата на неявни фирми на Главното разузнавателно управление на генералния щаб на Червената армия (ГРУ), КГБ, КДС и най-вече НТР (Научно-техническото разузнаване). В периода 1993-94 г. те набраха сила, обединиха се под ръководството на висши държавни служители и министри в така наречената Конфедерация на едрите индустриалци (Г-13) и парцелираха пазара. Експанзията им се насочи към мощните структуроопределящи държавни предприятия, подлагайки ги на разграбване. С подкрепата на правителствата и на КЗК превзеха медиите. Започнаха да предявяват и политически претенции.

Като реакция срещу нерегламентираната им конфиденциална дейност, етатично настроеното българско население избра в края на 1994 г. "лявото управление" и обещаващото му с тогавашна държавата "да победи разрушката"... Нищо подобно обаче не се случи. Виденов не успя да подобри икономическата среда в страната и да се пребори с нелоялната конкуренция. Дори да е имало намерение, правителството му не получи от многоликото си мнозинство в парламента необходимата за една такава борба подкрепа. Виденов не промени антиръстбовския закон и не потърси отговорност от членовете на КЗК. Не посегна решително на една от най-бруталните и най-големите (на глава от населението) сиби икономики в Източния блок. Правителството на Виденов просто падна... Не без помощта на монополистите, както и останалите правителства. "Там, където конкуренцията не е жива, настъпва застой. Тогава всеки защитава само това, което притежава. И не е склонен към увеличаване на своята производителност", пише в биографичната си книга "Благоденствие за всички" бащата на германското икономическо чудо след войната Лудвиг Ерхард. Държавата е длъжна да се намеси в борбата срещу монополите, защото няма друга сила, способна да стори това. След 1991 г. българската държава не стори това. Отстъплението пред корпоративните интереси нанесе непоправима вреда и поради вътрешната взаимосвързаност на икономическите процеси.

В Германия за чистотата на конкуренцията педантично следи Федералната картелна служба. На всеки две години тя изготвя специален доклад за това, как се спазва законът. Ерхард нарича Закона за борба срещу нелоялната конкуренция "Харта на свободата" в социалната пазарна икономика. За самостоятелна страна като Германия "свобода" е понятие цялостно и неделимо: Политическата, икономическата и личната свобода са комплексни елементи на единната демократична система. Германските християндемократи не изпаднаха след войната във фанатизма на крайните лесеферисти и либертарианци. Те използваха умело контролните функции на консервативното държавно управление и възможностите на щадящата социална пазарна икономика.

Какви са изводите от дейността на българската Комисия за защита на конкуренцията?

1) КЗК, а следователно и държавата, не осигуриха на българското общество икономически свободи, лишавайки го съвсем съзнателно от свързаните с тях политически и граждански свободи.

2) Държавата не предложи на своите граждани един убедителен и респектиращ антимонополен закон, толерирайки целенасочено държавния, общинския, смесения и частния монопол, подтискайки производителите немонаполисти и безпомощните пред насилието на пазара-непазар потребители.

3) Овластените политически марионетки не защитиха пазарните и човешките свободи.

4) Затворените конфиденциални групировки и организации се ползваха с привилегии и безнаказаност.

5) Държавата не насърчаваше и не обезщетяваше засегнати от нелоялната конкуренция райони, сектори и социални групи.

Всичко това беше част от войната на новия-стар елит срещу собствения му народ и държава. В свое социологическо изследване известният Толкът Парсънс сочи българския опит за модернизация от началото на XX век като типичен пример за неуспешна социална трансформация. Определя го като "пропуснатата възможност за България". Цикълът в края на века изглежда се затваря - тъжна, но не съвсем безнадеждна констатация! Пословично търпеливият български народ се нуждае от един убедителен Закон за защита на конкуренцията, от един нов политически и стопански елит, ангажиран в защита на общобългарските интереси.

(Статията е публикувана със съкращения във вестник "Новинар" на 7 януари 1998 г. под заглавието "Монополизмът - причина за краха на българския преход")

Мафиотският капитализъм отгавна е пресякъл пътя на пазарната икономика Целта му е да узакони заграбеното с помощта на свой политически и икономически елит

Днес много се говори за новия цивилизационен избор - капитализма, за бунта на елитите и за новото разграбване

на България. Каква е връзката между трите отделни теми?

"Цивилизационният избор" според Питирум Сорокин зависи от "човешките носители", които първи влизат в допир с другата цивилизация. За България първите "посланици", прекарали в западната цивилизация, бяха служителите от външнотърговските централи, от външнотърговските банки, разузнавачите от Държавна сигурност, служителите от консулствата и посолствата, научни работници - сътрудници на разузнаването, ръководители на предприятия - вносители и износители, както и някои гейци на изкуството. Днес за благозвучие ги наричат политическа класа и икономически елит. Те са движещата сила за революцията, проведена отгоре, за революцията за себе си, тоест за собствен интерес.

"Бунтът на елитите"

Влезлите в допир с другата цивилизация елити трябваше да бъдат "очите и ушите" на режима, но след разпителния контакт с благата на модерните цивилизации, те негласно се разбунтуваха срещу комунистическите догми и днес "бунтарите" са прогресивната класа.

Управляващата върхушка направи някои преоценки и корекции на икономическия модел още в края на 60-те години. На 6 ноември 1968 г. МС прие Постановление N 50 "За последователно прилагане и по-нататъшно развитие на новата система за ръководство на народното стопанство". Цели 20 години под контрола и ръководството на БКП технократи управляваха икономиката според разпоредбите на това постановление. Правилникът за външната търговия и Наредбата за взаимоотношенията на банките със стопанските организации бяха неразделна част от постановлението.

Свободното движение на капиталите през границите е атрибут на съвременната западна цивилизация. В тоталитарната държава е обратно - управляващата партия упражнява пълен контрол върху движението на паричните потоци. Този контрол е не толкова финансов, колкото идеологичен - доктринерски и догматичен. Кога, как и в чий интерес бе разрушен този контрол? Откъде започна псевдопазарната икономика - от бунта на елита и от усещането за притежание и контрол върху собствеността.

Конвергенция на собствеността и конвергенция на елита.

Конвергенция (от латинското convergo - сближава се, събира се) е социално-философска и политологична концепция от средата на социалистическите политикономисти: "В новия модел на социалистическото предприятие мениджърът (технократът) действа като владеец и в това именно се изразява присъствието на сближаването (конвергенцията - б.а.) между капиталистическото и социалистическото управление на собствеността. В същото време отношенията на собственост не се изменят и затова я наричаме ограничена конвергенция." И на запад, и на изток мениджърите и технократите осъществиха това ограничаване на правата на собствените върху капитала. Макар и да не се превръщаха в истински собственици, първите - мениджъри и технократи, получаваха права за фактическо разпореждане със собствеността. Както и при капитализма, в социалистическите предприятия и в банките след 1968 г. директорите се разпореждаха с капитала, отнемайки права от собственика - социалистическата държава и от партията - хегемон. Със своята положителна теория за конвергенцията Гълбрайт, Сорокин, Арон и Уайлс стимулираха идеологически бунта на социалистическите елити, основен елемент от сближаването на двете цивилизации. Всъщност Студената война започна като конфронтация, а завърши като конвергенция. Идеологиите на прехода бяха рожби на стратегиите на Студената война.

Чехия, Полша и Унгария осъществиха положителната конвергенция цялокупно - в полза на водачи и народ. За България, Румъния и Албания Маркузе и Хабермас сякаш специално бяха предвидили отрицателната теория за конвергенцията. При нея двете цивилизации усвояват една от друга предимно отрицателните си елементи, елитите им се сливат със западния елит за сметка на ограбеното население. За разлика от Чехия, Полша и Унгария, в България не се разбунтуваха низините - на бунт се вдигнаха елитите.

Новият си замисъл българската комунистическа върхушка осъществи след 1977 г. Създаде Валутна комисия към ЦК на БКП. Формира се нова банкова структура, която включваше БНБ - БВНТБ - ДСК и новообразуваната БСИ "Минералбанк". През 1985 г. - началото на "перестройката", се назначи специална партийно-държавна Комисия за научно-техническа политика, а всъщност за заобикаляне (в интерес на Варшавския договор) забраните на КОКОМ. Комисията взе решение за създаване на неяви фирми на запад.

Икономически основи на новия елит

За сметка на неосветените българи тези структури утроиха вътрешния и външния дълг на страната, умножиха редиците на търговския и банкерския елит. За нуждите на Военно-промишления комплекс и за обслужване на задграничните дружества учредиха няколко банки - първата беше Стопанска банка. Последва учредяването на Биохим, Електроника, Транспортна техника (Балканбанк), Стройбанк. Те поеха всички инвестиционни дългове на предприятията от цивилното и от военното производство към БНБ. Дълговете се разсрочваха от правителствата с години, а банките реализираха незаслужени лихви по кредити, които дори не се нуждаеха от обслужване - и това за сметка на общата задлъжнялост на страната. Изброените отраслови банки стояха най-близо до "неоцивилизационните" проекти и именно те захраниха с капитал и кадри частните структури и банки след 1989 г. Естествено те първи фалираха. (Днес остана едничка Биохим.)

Подготовка за разграбване на банковата система

Първи етап - Нормативната подготовка стана с нарушаване на конституцията от 1971 г.

В предчувствие за настъпващата революция технократите обнародваха в началото на 1989 г. Указ 56, а през лятото - Правилник за банките. Чрез тях политикономистите и правистите, обслужващи режима, въведоха нечувателна по света социалистическа акционерна форма на собственост. Очевидно бе противоречието с конституционната норма: в чл. 16 от социалистическата конституция пишеше, че банките и предприятията са общонародна собственост, докато по своя характер акционерната собственост е частно-позна.

Въпреки това, в нарушение на тогавашния основен закон, през август 1989 г. БНБ прие график за приватизация на отрасловите банки чрез продажба на акции. Доста по-късно, през 1990 г. - 9-ото социалистическо народно събрание промени със задна дата конституцията, допускателно създаването на така наречените "смесени" предприятия. Чрез приетия по-рано правилник банките бяха пряко подчинени на Министерския съвет и той не закъсня да извърши необходимите изменения. До тогава банка можеше да учредят две дееспособни юридически лица, като за юридически лица се брояха само държавни предприятия и стопански организации, ведомства. С премахването от Правилника за банките само на една дума - юридически - върхушката създаде възможност нейни представители - физически лица - да станат акционери и собственици в банковата система.

Втори етап - "Кадрите решават всичко"

През 1990 г. - първата година на революцията, управляваха кадри от двете правителства на Луканов. Те подготвиха дискретното разграбване на собствеността. Първоначално 59 клона на БНБ бяха обявени за самостоятелни търговски банки. По-късно останалите клонове на БНБ се трансформираха в клонове на изброените отраслови банки като удобно дислоцирани стартови площадки за бъдещите частни трезори.

До избора на нов УС на БНБ през януари 1991 г. процесът се дирижираше от Васил Коларов - управител на БНБ, Ганчо Колев - несменяем подуправител, Иван Драгневски - председател на БВНТБ, а по-късно на БНБ, Владимир Владимиров (бивш счетоводител на УБО) - шеф на надзора, а след това последователно управител на БПБ, БЗК и отново на БПБ, Стоян Шукеров - несменяем началник на управление "Валутно", Катерина Заркова - бъдещ шеф на ЦКБ, Румен Георгиев - председател на БСИ Минералбанк...

На 16 януари 1991 г. започна петгодишната ера на Тодор Вълчев - ВНС избра управителя и подуправителите на БНБ. "Критикът" на буржоазните икономически учения и на банките при злия капитализъм, яростният противник на теорията за конвергенцията заигра ролята на капиталистически централен банкер. Още преди ноемврийската революция професорът бичуваше и по двете електронни медии - радиото и телевизията, упадъчната капиталистическа система, громеше Гълб्राйт, Арон и Уайлс. Но през 1991 г. той направи своя нов "цивилизован избор". Нормален номер за българския политически цирк. Не по-различна бе съдбата и на философа Желев. Новият-стар елит го избра за президент и той на практика отрече най-големия си принос в теорията на тоталитарната държава, че от тоталитаризъм към демокрация се минава само през военна диктатура.

Тодор Вълчев влезе в сградата на БНБ. Резултатите от неговата дейност са налице. Налице са и резултатите от работата на експрезидента Желев, назначил двама от рушителите на банковата система - Камен Тошков и Стоян Шукеров, без да поеме отговорност за техните действия.

Трети етап - Новите закони. Новата конституция

Бунтът на комунистическите елити срещу идеологическата догма на социализма по отношение на собствеността продължи повече от 20 години. Целта на върхушката беше да премине отвъд забраните и да измени правото на социалистическата собственост. Този бе истинският мотив за революцията отгоре - мъничка съставна част от Великата руска криминална революция.

За да се потопят в лагата на западната цивилизация, елитите промениха цялата политическа и икономическа система и правото на собственост. В каква посока действията те? В новите закони и в новата конституция записаха: "Собствеността е право на пълна власт... Включваща правомощията на разпореждане, владеене и ползване." "Частната собственост е неприкосновена." След приемането на конституцията от 1991 г., закона за БНБ и закона за банките и кредитното дело ръцете на банковите управители бяха развързани. Те можеха вече легално да получат пълни права върху бившата социалистическа собственост. И ги получиха. Как на практика стана това?

Кражбата като организационен модел и практика

Въпреки съществените големи промени, до 1991 г. собствеността бе съсредоточена все още в държавата. За да се преборят със стария собственик, през януари 1992 г. стратегите на прехода учредиха Банковата Консолидационна Компания - БКК-АД. Скритите им цели са заложени още в регистрацията на банковия холдинг. Прави впечатление фактът, че БКК е учредена не като авторитетна държавна институция, задължена да управлява и продава в интерес на цялото общество държавния дял в предприятията и в банките, а като обикновено търговско дружество, регистрирано по Търговския закон. Този статут е доста спорен и именно той даде възможност на фантомни търговски дружества да разграбят икономиката.

Банковият холдинг трябваше да се учреди с акт на Министерския съвет или на парламента - възлагаха му се официално изключително важни държавни задачи, а не чисто търговски функции. Статутът му не можеше да бъде по-нисък от този на Агенцията за приватизация, която не е регистрирана по Търговския закон, а учредена посредством отделен закон.

По силата на конституцията и на Устройствения закон за БНБ народните представители трябваше да контролират държателите на акции - БНБ, кабинетата и отделните министерства, и да ги респектират в дните за парламентарен контрол (как се управлява собствеността, как се окрупняват банките и как се приватизира държавното участие в тях). През април 1992 г. депутатът от БСП Велко Вълканов отправи питане към тогавашния финансов министър Иван Костов - в качеството си на частно лице или като член на правителството участва в БКК, и притежава ли собствени акции в търговското дружество. Питането притесни Костов и Пушков и те доброволно се оттеглиха от банковия холдинг. "Активната правителствена политика в консолидацията на банките бе блокирана", оплака се през 1993 г. г-н Костов. Всъщност правителството освободи на банковата номенклатура широко поле за скрита приватизация. Управителите на държавни фирми отказаха да заменят акциите си в банките с акции на БКК.

За скритата приватизация не съществуваше вече преграда

Министерският съвет възложи на банковия холдинг да управлява акциите на държавните предприятия и на едноличните търговски дружества със 100 процента държавно участие, а също и на дружествата с повече от 50 процента държавен капитал. От правителственото разпореждане обаче не беше ясно кой трябва да управлява държавната собственост във фирмите с по-малко от 50 процента държавен капитал. Двусмислието бе майсторски използвано за неговото разграбване от ограничаваните до този момент мениджъри.

Създадена с цел да съсредоточи държавния капитал в една единствена структура и да улесни банковата приватизация, БКК не си изясни елементарния въпрос - дали да участва в учредяването на нови банки (в които се включват и държавни предприятия) и трябва ли да управлява това участие. По силата на т. 3 от цитираното разпореждане Р N 26 на МС от 1992 г. "Министърът на финансите, министърът на индустрията и търговията, министърът на правосъдието, министърът на транспорта и министърът на териториалното развитие... (пет на брой) представляват държавните фирми, едноличните търговски дружества с държавно имущество, министерствата и другите ведомства, фирмите и дружествата с държавно имущество над 50 процента при заеманата на притежаваните от тях акции. Те упражняват правото на глас в Общото събрание на БКК-АД, като всеки от тях гласува с една гласна от заменените акции". Разпоредбите на този текст императивно задължават изброените министри да бранят държавния интерес. Министрите не изпълниха изискванията на нормативния акт и в следствие всички решения - приети от банките в нарушение на прората на държавата при увеличаване на банковия капитал, а също така и тези, приети по отношение на искания на УС на държавни банки за увеличаване на капитала без разрешение на БНБ и без преценка на активите, за незаконна продажба на акции на частни лица, за отпечатане на нови емисии от акции и дружи. Тези решение можеше да бъдат взети и бяха взети от Общите събрания на акционерите, където представителите на БКК и министрите имаха винаги абсолютно мнозинство или блокираща квота. Фактически с действията и/или с бездействието съответните длъжностни лица са оцетили обществения интерес и са предали на разграбване държавния дял.

При задълбочен анализ върху причините за разгрома на българската държавност прави впечатление либертарианският подход на управляващите елити. Без да е създадена друга система за контрол, правителствата на двете управляващи партии прекратиха през септември 1990 г. дейността на Комитета за държавен контрол, през октомври - Главната инспекция по търговията и услугите, през декември 1991 г. - Държавната инспекция за борба със спекулата и корупцията. Преписките, събрани в тези три институции, днес са с неизвестен адрес. Цели пет години заинтересованите отлагаха приемането на Закон за Сметната палата и назначаването на Главен ревизор на БНБ. Банковият надзор се управляваше от криминалните общности, а Конвенцията за борба с мръсните пари, ратифицирана през 1993 г., не беше приложена от нито едно правителство.

Следователно отговорност за черната (скритата) приватизация на банките и фирмите, за мафиотския капитализъм и за монополизма носят министрите от всички правителства след 1989 г. насам, членове на БКК-АД,

членовете на УС на БНБ, лицата от управление "Банков надзор" към БНБ, както и депутатите от Деветото Обикновено Народно събрание, Великото Народно събрание, 36-ото и 37-ото народно събрание.

Оправданието на либертарианците е, че тяхното доктринерство, теорията и практиката на хаоса, ще допринесат за по-бързото разгромяване на тоталитарната държава и за "построяването на капитализма". Тук е мястото да цитираме Милован Джилас: "Тази нова класа не робува толкова на доктрините - тя е антидоктринерска. Нейната главна цел е да повиши собствения си жизнен стардарт." Тази класа получи от либертарианския елит възможност "да си създаде банки, да ги обере и с инфлацията и с валутния курс да разхвърли бремето върху всички". (Вж. г-р Лазарин Лазаров, в. "Континент", 7 май 1998 г.)

Бунтът на елитите и революциите отгоре засега обогатиха единствено елитите. Но обществото се състои не само от елит.

Въпросът за бъдещето на ограбената чрез методите на псевдопазара българска нация остава открит. Включително и въпросът за бъдещето на нейния елит.

(Статията е публикувана на 13 май 1998 г. във Вестник "Континент")

Десети ноември и десети януари - революции, организирани отгоре и поръчани отън

Движещи сили и цели

"Ние още не сме готови да направим оценка на 10 ноември 1989 година", заяви премиерът Иван Костов. За 10 януари 1997 г. обаче същият вече се изказа: "...Разбирам, че големите обществени процеси, в които ние волю или неволю сме участници, са далеч по-мощни и неясни като причини и като движещи ги сили, отколкото си мислим."

Далеч по-категоричен е бившият му колега от Техническият университет Иван Ценов: "Комунизмът си отива поради интересите на сериозна икономическа групировка, възникнала в средите на комунистическата върхушка, свързана с определени кръгове на Запад. Този модел обяснява много лесно събитията, изглеждащи в очите на обикновените хора доста странни."

Според мен комунизмът си отиде преди всичко поради натиска и интересите на определени кръгове на Запад, свързани по особен начин с икономически и политически групировки от средите на комунистическата върхушка на Изток. Външни са основните движещи сили, прокарали промените от в България между 1989 г. и 1997 г. . Ще ги откриете измежду управляващите елити на САЩ и НАТО, както и сред присъединилите се към тях постсъветски елити.

Главните си стратегически цели - промяна на глобалния ред, установен след Втората световна война и установяване на Нов световен ред, Съединените щати и техните съюзници постигнаха, прилагайки срещу противника си двата основни принципа. "Твърдия" - на противопоставянето до победа и "мекия" - на кооптирането след победата на местния елит. Какви *междинни стратегически цели* следваха победителите?

Първо - смазване на противниковата идеология. Ерозирането на марксизма и на "съветския начин на живот" започна още след Втората световна война. В това отношение добра работа свършиха западните радиостанции, американските глобални комуникации, телевизията, киното и подходящите теории из областта на социологията и футурологията. Главно идеологическо оръжие на Запада стана "Теорията за индустриалното общество" с нейните подобрения: теорията за всеобщото благоденствие, теорията за потребителското общество и теорията за конвергенцията (сближаването и последващото сливане между двете политически и икономически системи в едно смесено общество). Творци на тези антикомунистически теории станаха Фурастие, Арон, Ростой и Гълбрайт. Специално за нуждите на Белия дом президентският съветник Збигнев Бжежински разви така наречената теория за еволюцията на системите, съгласно която трансформацията на обществото започва с изменения в идеологията и политиката, а след това в социалните и в икономическите отношения. Този алгоритъм беше приложен с различен успех в страните от Източна Европа. В България той напълно се провали. В конвергенцията със западните елити влезе само една малка част от най-новия български елит. Неелитите бяха изолирани.

Второ - елиминиране на военната мощ на Изтока - оръжията за масово поразяване, войските на Варшавския договор, заводите на военно-промишления комплекс, криминализиране на икономиките и деморализиране на войските. Към края на 1989 г. комунистическите режими дължаха на западни кредитори близо 150 милиарда долара. По какъв начин беше натрупан този огромен дълг? Кои бяха частните и държавни банки, правителствата, разрешили кредитирането? Несъмнено правителствата и банкерските среди участваха съвместно в един предварително разработен план за покоряване на източните режими на силата на долара много преди падането на берлинската стена. През 80-те години се изсипаха милиарди долари мръсни пари в страните от Източния блок. Според германския дипломат Гюнтер Райнер, тогавашния американски президент Рейгън провел с министрите от Г-7 секретна среща в Лондон. Целта била разработване на стратегия за дестабилизирание на СССР. Западните ръководители натоварили със задачата специални звена от нейните служби, които влизали във връзка с босовите на американската и на международната мафия. Те се задължили срещу определени отстъпки да направят дългосрочни инвестиции в колабиращите за валута икономики от Съветския изток.

Ако проследим натрупването на външния дълг след 1980 година, ще забележим тенденция към растеж, благороденезвизанния пристъп на "милосърдие" към България. И до ден днешен, включително и финансовите министри Иван Костов и Муравей Радев, не дадоха пред българския народ отчет (опазвайки мистериата на партийната тайна), каква е структурата на дълга, през каква сложна верига от клубове, частни банки и инвестиционни фондове са преминавали парите, от кого и за какво са похарчени. Няма съмнение, че нашата икономика "попи" съмнителен валутен ресурс, създаден по нелегалните оръжейни пазари, по кокаиновите полета на Колумбия, преминал през бункерите на наркотрафиканти и "изпран" чрез офшорни компании и банки на островите Ман, Кипър и Малта. По-сетнешните нашенски банкови скандали се разиграха именно на тези места. На 15 август 1989 г. в. "Крисчън сайънс монитор" извести: "Успешно се разви великото доларово настъпление срещу Съветския съюз. Оказа се, че 30-те хиляди ядрени бойни глави и най-многобройната армия в света не са в състояние да предпазят своята страна от всепроникващия долар, унищожил половината руска промишленост, доубил комунистическата идеология и разял съветското общество."

За това са били милиардите щедро раздадени невъзвръщаеми кредити, преточени през валутните комисии на социалистическите страни... Иначе нещата трудно се обясняват само с решителните мерки за ограничаване модернизиранието войските на Варшавския договор (мерките на КОКОМ) и с изтощителната за съветската икономика военно-стратегическа програма "Звездни войни".

Третата цел бе качествено новото присъствие на САЩ в рамките на новия световен политически, икономически и културен ред, мекият, но траен контрол върху източните територии, върху населението и пазарите им чрез прилагане на втория принцип - кооптиране на победените страни и на техните елити. Много бързо - от позицията на победители - Съединените щати решиха, че са единствената свръхсила, разполагаща с правото да поучава другите народи и да направлява техните съдби.

Налагайки своята вътрешна архитектура и идеология, своя по-привлекателен начин на живот, Съединените щати

изоставиха политическите затворници на предишния режим. Техните страдания бяха използвани за натиск върху Източния блок във времената на студена война и конфронтация, преминали под мотото "Да спазваме човешките права!" Днес Илия Минев, Григор Симов, Стефан Вълков и другите противници на комунизма гаснат в нищета и забвение. А бяха времена, когато имената на затворниците не слизаха от дневния ред на правозащитни конференции, от страниците на западните вестници и от предаванията на радиостанциите. Днес са на мода послушни конформисти, обслужвали предишния режим, кариеристи от катедрите по идеологическите дисциплини във ВУЗ, адвокати, отстранявали по нареждане на ЦК на БКП свои колеги от адвокатските колективи, средни партийни и комсомолски функционери, агенти на КГБ и ДС, преминали на "двойна езда" след превербуването им по чл. 12 от Закона за разсекретяване архивите на "бившата" Държавна сигурност. Родена и възпитана от Комунистическата партия, новата българска "политическа класа" е зарижена единствено за опазване на класовите си интереси, а не за интересите на България. Обединяват я монолитност, иерархичност, обща структура, общ генезис, общ език, общи господари и общи привилегии. Ползва се със специален, определен от самата нея статут, от охрана, безплатно битово и транспортно обслужване, придобивайки все по-отчетлив номенклатурен характер. Обслужващите я "политолози" - предишни идеолози на БКП - правят непохватни опити номенклатурните черти на новия елит да бъдат прикрити за американското понятие "истъблишмънт".

Но все пак това е само видимата част на властта, установена след 10 ноември и след 10 януари в България. Показателно е, че начело на Централната банка и на правителствата бяха поставяни ("да строят капитализма") главните критици на буржоазните икономически учения, яростно громилни западните теории за растежа и за конвергенцията. Професор Тодор Вълчев, професор Любен Беров и Иван Костов обслужиха тази част от комунистическата върхушка, която забогатя от нерегламентирания си контакт със Запада, отхвърляйки догмите на социализма.

Скритата власт, вътрешната движеща сила на промяната е от средите на тази именно върхушка, разрушила контролещите функции на държавата. **Главната цел** на "революционерите" е да запазят парите и позициите си, придобити преди, по време и след "революциите".

Прилагайки описания модел, вече е съвсем лесно да дефинираме революциите, организирани отгоре и поръчани отвън:

Към средата на 80-те години социалистическата система беше изчерпана като модел, нейната идеология - ерозирана, икономиката ѝ - криминализирана, оръжията ѝ - парализирани от по-съвършените електронни средства за прехващане и неутрализиране на противника. Най-предприемчивата и най-далновидна част от нейния елит премина на служба на Запада. В България този елит намери съюзници сред реформаторите в Москва. Превратът от 10 ноември 1989 г. узакони (чрез решенията на Кръглата маса и на 35-то(двесто) народно събрание) загребените придобивки. Върхушката получи пълна власт относно придобиването, разпореждането и ползването на собствеността. Постепенно архитектите и строителите на социализма се преквалифицираха в строителството на капитализма и на новия ред.

Планът за това бе начертан в Москва. Според Михаил Горбачов срещата му с президента на САЩ - Джордж Буш - на остров Малта в края на 1989 г. ознаменува края на студената война и ликвидирането на военните блокове (? - б.а.). Доктрината "Брежнев" е заменена от доктрината "Синатра": "Всяка социалистическа страна решава сама кой път да поеме. Времето на Комунистическа интернационал изтече. партиите са необратимо и напълно независими." На Парижката конференция през 1990 г. Горбачов разкри общия замисъл "да бъде използван шансът и да изградим непознат до сега Световен ред"... От друга страна, в мемоарите си Тодор Живков се оплаква: "Ние трябваше да търсим решение единствено в рамките на комунистическата партия и на социалистическата система. Такава бе позицията на М. Горбачов... За нашите действия следеше кадърната съветска агентура в Политбюро, в ЦК, в органите на МВР. Над 800 души търговски и дипломатически корпус."

Същинската цел на революциите отгоре намираме в интервю, дадено за вестник "Труд" през 1993 г. от Горбачов: "Колкото по-бързо станат тези вътрешни процеси, толкова по-бързо ще тръгне и реинтеграцията между нашите две страни, необходимостта от която вече осезателно се чувства." Скритата цел на 10 ноември е реинтеграция на Съветската империя и на нейните сателити след етап на модернизирание, проведен с помощта на Запада (временна конвергенция). В подтекста на същото интервю откриваме и уговорката между Буш и Горбачов да бъдат запазени привилегиите на предишните елит, а България и страните от вътрешния ареал на Русия да останат в руската зона на влияние.

През януари 1997 г. бе предизвикана Втората революция на олигархията, защото целите на Първата от ноември 1989 г. не бяха постигнати от заинтересованите елити. Кои движещи сили предизвикаха януарските събития? ВМРО, СДС или студентите? Те бяха само видимите политически артисти. Истинските отново останаха скрити.

На първо място, бе агентурата на Метрополията, неизпълнила поставените ѝ отвън задачи за овладяване на пазарни позиции, тръбопроводи и собственост, построена от бившия Съветски съюз. На второ място, тежката политическа и финансова криза, докарана от същата тази агентура, можеше да предизвика неконтролируем от страна на върхушката (ръководен от спонтанен народен водач) бунт на улицата. На трето (но не и на последно) място - интересите на международните финансови институции, съвпаднали с руските и с тия на българската върхушката.

През 1996 г. катастрофираха криминалните общности, паразитиращи върху гържавния организъм финансови структури и банки, като 17 от тях фалираха или бяха поставени под особен надзор. През цялата 1996 г. реалната месечна лихва бе отрицателна. Спасовните българи загубиха двойно - и от фалитите и от лихвите. До края на март 1997 г. оцелелите банки трябваше да докажат собствен капитал от 4 милиарда лева всяка, при курс от 200 лева за долар, при вземане на това решение от УС на БНБ. Двадесет милиона долара бяха непостижима за повечето банки сума пари. Само след сериозна (поне петнадесетократна) обезценка на лева те можеха да ги добият и да се спасят от закриване. Заговори се и за въвеждане на валутен борг. Започна голямата игра по бойкотирането на борда от страна на криминалните общности. Чрез усилена медийна кампания валутният пазар бе "дестабилизиран". Целта от няколко месеца беше ясна - хиперинфлация, но атаките започнаха от много ниски котировки. - При 581,78 лв. за долар откриха банките в навечерието на "революцията" от 10 януари 1997 г. Движещите сили искаха още "революция" (като повод за обявяване на хиперинфлация) и Бакърджиев им я даде. Но курсът се задържа цели 6 дни на същите ниски нива! Чак на 12 февруари, въпреки споразуменията за избори и за назначаване на служебен кабинет, противно на всякакво логика, "валутният асансьор" удари тавана и проби покрива на ограбената "къща" България. А населението изпадна в наркоза от 3000-левовата доза! Изкуствено предизвиканата хиперинфлация обезцени задълженията на кредитните милионери изчисти портфейлите на банките и на фирмите, намали величината на необходимата за стартиране на валутния борд сума, която трябваше да достави МВФ на България. Набави сумата, необходима на фалиралите банкери за доказване на капитала. Общата нестабилност обезцени облигациите по външния дълг, развърза ръцете на нашенските мошеници и отблъсна чуждите инвеститори с почтени намерения. С неколкостепенното повдигане и сваляне на "валутния асансьор" малцината посветени разориха милиони българи, а със спечелените милиони си купиха на безценица ЗУНК-ове и книжа по външния дълг.

Ограбеното и изплашено население, допълнително озлобено и от също така изкуствено предизвиканата междувременно криза с хляба, бе лесно привлечено на страната на протестите, послужили като театрален декор за смяната на артистите в политическия цирк. "Те няма да въстанат, докато не се осъзнаят, а няма да се осъзнаят, докато не въстанат", казва за подобна абсурдна ситуация Джордж Оруел. Заинтересованите елити винаги намират начин да организират "спонтанните протести" на едно незряло население и да ги обърнат срещу самото това население. Само за един месец - от началото на Втората революция на олигархията българският народ обедня 5-

кратно. Но пък българските политици получиха възможност да сравняват "големите си успехи" след време на базата на февруарската криза.

Така бяха организирани и проведени последните две "революции" в най-новата история на българската държава.

(Статията е публикувана на 10 ноември 1998 г. във вестник "Контигент" с подзаглавие "Западът намери съюзник в новите социални на Изток".)

Кой избира българските президенти

Социологът Парето справедливо отбелязва, че думата "демокрация" служи само за една нова маска, зад която да бъде въввлечено разочарованото общество в манипулациите на репрезентативната система. Същността на историческия процес се състои в същност в действието по смяната на елита.

При едно абсолютно неподготвено за манипулациите аморфно общество, каквото беше през 1989 г. българското (за да бъде удържана под контрол емоцията на българите), след постепенната замяна отгоре на предишните лидери социалната празнота се запълваше планомерно и целенасочено чрез едно егостично социално моделиране. Без да имат съответстваща база в самото общество, новите елити бяха синтезирани и ешелонирани в три основни взаимно проникващи се слоя.

Първи слой - на политиците, натоварени с отговорността да лобират в трите власти в полза на определени вътрешни и най-вече външни сили и интереси.

Втори слой - на назначените по нареждане отгоре и отвън от политиците банкери, търговци, предприемачи и финансисти, наричани за благоприятие "капиталисти", задължени да печелят и осигуряват финансово функционирането на представителния модел и разноките на политиците - лобисти, на пропагандната машина и на външните центрове.

Трети, обслужващ горните два слоя - слой на редакторите и журналистите, на социолозите, политолозите и другите манипулатори на общественото мнение.

Четвърти - допълнителен, базов слой на малките въоръжени армии от охранители, силови структури и рекетъори, които не само охраняват заграбеното от елитите, но придобиват и нови богатства на свой риск и под закрилата на трите власти чрез икономически и физически шантаж, натиск и убийства.

При участието и с помощта на българските президенти към есента на 1994 г. новият самовъзпроизвеждащ се порочен политически и икономически модел беше напълно в сила.

Наложена отгоре и отвън, българската представителна "демокрация" няма нищо общо с гражданското общество и със свободния пазар. Това е един типичен неоколониален постсъветски модел, поддържан непрекъснато и единствено със средства и идеи, изпратени от чужбина. В парично изражение свободата на наетия от чужденци нов български елит в състав от 1000 до 2000 души струва на целия български народ близо 20 милиарда долара стар и нов външен и вътрешен държавен дълг, натрупан от стари и нови първенци, включително и от президентите.

Кой издига и кой сваля българските президенти? Народът или парламентът?

По решение на никого непредставяващите участници в Кръглата маса държавният глава на България бе наречен председател (президент).

Първият президент след 1989 г. беше естествено избраникът на Москва Петър Младенов. Деветото комунистическо Народно събрание го назначи на този пост с благословията на Горбачов, за да опази влиянието на Императора върху територията на Балканите. "Колкото по-бързо станат тези вътрешни процеси (по преустройството на партията - б. а.), толкова по-бързо ще тръгне и реинтеграцията между нашите страни", заяви в интервю за в. "Труд" съветският държавен глава. И той подсигурираше реинтеграцията на лагера на социализма, като изнасяше на Запад златото на КПСС. А за благодарност гейците от Кръглата маса и от Народното събрание запазиха в чл. 3, ал. 1 от конституцията "Дружбата, сътрудничеството и взаимопомощта със СССР и другите социалистически страни..."

Оттеглянето на Петър Младенов от президентския пост бе също консултирано с Михаил Горбачов като компромис с исканията на опозицията и на Международния валутен фонд.

Вторият президент - Желю Желев, беше избран от комунистическото мнозинство във Великото народно събрание на 1 август 1990 г. в резултат на горепосочения компромис. Предложението пред генсека на КПСС бе внесено от неговия довереник Андрей Луканов и одобрено заедно със състава на новия Висш партиен съвет на БСП. Новоизбраният президент обеща да работи самоотвержено в полза на Новия световен ред. Съветниците, събрани в Президентството, много бързо се преобразиха от бивши комунисти в заклети мондиалисти. На 10 октомври 1990 г. Желев се среща с финансовия директор на МВФ Мишел Камгесю и обеща пред него да обедини усилията на "опозицията" и на "комунистите" в едно ново коалиционно правителство, което да има вече формален повод да получи заем от фонда, ставайки същевременно и негов член. Така след фалита на Москва България беше поета на буксир от Вашингтон.

През август 1991 г. в Москва с помощта на американския президент Джордж Буш и на американската телевизия CNN победиха мондиалистите около руския президент Елцин. Българският президент клейми организаторите на преврата - континенталисти (казебисти и комунисти), противници на Новия световен ред. Така, под патронажа на Вашингтон, Москва и София посочиха Желю Желев за президент на България за втори мандат. Пари за кампанията му осигури чрез софийската си Кредитна банка московската групировка "Мултигруп" (създадена от КГБ с помощта на магната Максвел, за да осигурява руското влияние в Западна Европа и на Балканите). Помогнаха и западни спонсори. След преизбирането българският президент се отблагодари щедро на дарителите си.

Той включи в Консултативната група по проблемите на енергетиката, суровините и националната сигурност към Президентството босовете на руската групировка - българите Иван Дремсизов и Илия Павлов, отваряйки им пътя към монополстичното асимилиране на отраслите на енергетиката, металургията, рудодобива, военнопромишления комплекс и националната сигурност. Златото на КПСС беше малко за техните апетити и затова групировките вкараха в действие стратегията на неоколониалния грабеж. **По това време политическата идеология на съветизма бе успешно заменена от експанзията на Русия за създаване на "зони", свързани вече не толкова с идеологическите, колкото с икономическите интереси на Кремъл.** Сами колонизирали икономически Близкия изток, Съединените щати не се противопоставиха на Москва, стремяща се да прокара петролопровод и газопровод през територията на България, намираща се в "зоната" на Балканите. Нещо повече - бившият президент Буш лобира в полза на руския нефтен проект до Гърция в съюз с милиардера Лацис.

Проблемът пред руските газове и нефтени трасета, проектирани от хората на Елцин и Черномирдин (в съгласие с политическите им партньори от Бон и Вашингтон), се оказа правителството на Виденов. Освен че не изпитва симпатии към московските мондиалисти, българският премиер отказа да подари готовите газопроводи, строени от българи на българска територия. Затова руските групировки в България и контролираните от тях медици засилват натиска всеки изминат ден. (Виденов не ми е съмишленик, а опонент, чиято партия се опитах да забраня през 1992 г.

със закон.)

Изглежда, Великите сили вече са решили политическата съдба на Виденов, който в интерес на "партийната майна" не може да води борбата открито. Отстраняването на несговорчивия социалист минава и през избора на нов български президент след компрометирането на стария като привърженик на неоколониалния модел.

Употребен за целите на неоимпериализма, президентът Желев бе отстранен политически, а наставникът му Луканов и физически. На 27 октомври 1996 г. Клинтън, Кол, Елцин и Черномирдин заложиха на един доскоро съвсем неизвестен човек. Така, както талибаните разчистиха Афганистан, за да бъде прокаран през неговата територия американско-туркменистански газопровод, така и **руските талибани - групировките "Мултигруп" и "Трон"**, трябва да осигурят финансово опозицията и синдикатите и да разчистят българската територия от противниците на московските газопроводи и нефтопроводи. Още на 3 август 1995 г. във Франкфурт на Майн международен консорциум от 27 западни банки начело с германската Комерцбанк подкрепи руското газово дружество "Газпром" - съдружник на "Мултигруп" в дружеството "Овергаз Инк", с 1,3 млрд. германски марки. Парите бяха поискани от руския премиер Виктор Черномирдин, частен акционер, който напоследък има някои търкания с МВФ във връзка с паричната политика на неговото правителство. Де факто на 3 август беше финансиран грандиозен бъдещ газопровод към Западна Европа, дълъг 6000 км. Трасето и съоръженията ще бъдат изградени от съвместното дружество, образувано между германската компания "Винтерсхал" и руската "Газпром". Това е "Вингаз", дългогодишен партньор на "Мултигруп", ръководен от Черномирдин-младши - сина на руския премиер.

След всичко това третият български президент съвсем не случайно се нарича Петър Стоянов. За да влезе в Президентството, той получи значителната подкрепа на "Мултигруп", на "Газпром", на "Вингаз" и на "Трон". За него работиха вестниците "Труд", "Стандарт", "Пари", "Новинар", "Континент" и всички останали, които по заповед отгоре и отвън агитират срещу "единствения виновник" Виденов. Квашневски, Зюсмулт, Авдеев и Кол посочиха Петьо: "Той е!" Въвлечени в манипулациите на репрезентативната система, за него гласуваха 2,5 милиона - 59% от участвалите, но само 36,63% от възрастните българи. Два милиона и шестстотин хиляди не повярваха на нито един кандидат и не отидоха да гласуват за новите елити. Никой не ги попита защо, никой не им даде гумата да кажат своите мотиви, фактическото малцинство с устата на някой си Иван Кръстев нарече тия интелигентни българи "идиоти". Може би новият президент ще ги попита какво мислят за чуждите икономически групировки. И техните вестници и банки, ограбили с помощта на чуждоземни наемници - политици и президенти, неоколониална България.

За третия български президент има достатъчно време да се измъкне от задушавачата прегръдка на своите благодетели, защото не само 2,6 милиона, а всички осем милиона ще се опомнят от манипулациите на контролирания модел. И тогава ако не Петър, то Симеон ще трябва да ги изведе от "египетски плен". В края на краищата една трета от българите вече прогледна, че на България е нужна друга - нова, независима, стамболовистка политика... И нов, непрогажен, патриотичен елит.

(анализ, публикуван във в-к "24 часа" на 14 ноември 1996 г.)

Имперските проекции на Втората революция на олигархията Версия защо и как бе съставен служебният кабинет

По същество през 1989 г. в България се извърши ритуализирано предаване и приемане на властта. От хората, поддържачи дотогава континенталната империя Съветски съюз, на хората, обявили се за привърженици на новия световен ред.

Т. е. комунистите на Живков трябваше да отстъпят на мондиалистите на Горбачов. Последните наложиха за няколко години една нова имперска проекция на властта си в София, но не за дълго. Битката между тях продължаваше през всичките седем години след 1989 г., но на повърхността се показваше уж някаква битка между СДС и БСП.

Постживковистите излязоха отново на политическата сцена след влизането на Жан Виденов в Министерския съвет. В Русия той можеше да разчита на подкрепата на Зюганов и на Военнопромишления комплекс (ВПК) (традиционни противници на мондиалистите около Елцин, Черномирдин и "Газпром").

Защо отстъпи Виденов?

През 1996 г. Зюганов загуби президентските избори. Победиха Елцин, "Газпром" и Вашингтон. Надеждите за лесно елиминиране на Луканов и на "Топенерджи" бяха попарени. Жан направи каквото можа и по достойнство трябва да оцени отказва му да отстъпи на Черномирдин газопреносните съоръжения без пари. По тази причина победителите поискаха той да си отиде.

Неслучайно неговото управление послужи за плашило в предизборната кампания на Елцин. И Москва побърза да благослови чрез посланик Авдеев избирането на Петър Стоянов за президент. Имперските интереси на Русия изискваха ново прекрояване на колониалния български политически цирк. И това стана с ритуализираното (след 1989, 1990, 1991 и 1994 г.) предаване на властта от континенталистите на мондиалистите (а за публиката от БСП на СДС).

Спектакълът започна след внезапното посещение (дни преди конгреса на БСП на 21.12.1996 г.) на боса на ВПК и вице-премиер Олег Лобов, балансиращ в правителството на Черномирдин интересите на комунистите с тия на мондиалистите. Иван Костов разполагаше с информация, дадена му от хората на Гаулар в Москва, и умело събържаше опитите на кинжалите в СДС да започнат несъгласувани с Кремъл народни протести.

Циреят изби след конгреса на БСП

Виденов, който нямаше никакво намерение да предава нито един от постове си в БСП или в МС, броени дни след оказания му натиск от страна на Лобов с даде и председателския, и министър-председателския пост. (Справка Невена Гюрова, която твърдеше дни преди посещението на Лобов, че Жан не храни доверие в никого и държи непременно да въведе лично валутния борг.)

Но ето, че се появи руският вице-премиер и приятел на Виденов. Той вероятно му е казал: "Интересите на Русия налагат вече да се оттеглиш. За нас е неизгоден и валутният борг." Поддържниците на континенталния модел в БСП бяха дестабилизирани и само въпрос на режисура и на дни беше смяната на властта на "Дондуков" 1.

На доста хора сигурно е направило впечатление и посещението на бъдещия служебен премиер Софийски в Москва преди Колега в компанията на Емил Кюлев, Евзени Бакърджиев и Асен Азов. Кюлев оглавяваше асоциацията на фалиралите български банки и ТСБ, а днес банката на ГРУ и на военнопромишления комплекс (Българо-руската инвестиционна банка). Четиримата, получили своите инструкции, се завърнаха в София, а за Вашингтон замина Иван Костов и помощникът на Кюлев в БРИБ Красимир Ангарики - днес вече съветник на президента Петър Стоянов.

Следователно едва след като бяха съгласувани интересите на мондиалистите от София, Москва и Вашингтон с интересите на континенталистите в Москва, започнаха януарските събития. Януарският "бунт" стартира като отдушник за справедливия гняв на ограбения български народ на 3 януари 1997 г., ескалира с атаката на борческите отряди над парламента на 10 януари и се увенча с пълен успех за нашата колониална олигархия и с пълна зауба за въстаналия народ (петкратно обедняване само за един месец от форсираната хиперинфлация и невъвеждане на

борга) на 4 февруари, с показната снимка пред знамето на президента и със заличаването на следите чрез "бързи избори" по стария олигархичен изборителен закон).

Победи олигархията

И по-точно крилото на мондиалистите и затова именно представителят на руската групировка "Мултигруп", на "Топенерджи" и на "Газпром" Илия Павлов влезе на 10 февруари в президентството, където победителите редяха вече служебния кабинет.

Правителството на България, както винаги през последните 50 години, бе конструирано по законите на имперската проекция: Стефан Софиянски е приемливият и за Москва, и за Вашингтон служебен премиер. Хараламби Анчев - ликвидатор на БЗПБ и адвокат на "Мултигруп", е вицепремиерът (доверен човек на мондиалистите, който трябва да обърне политическия модел в бъдещите избори в полза на техните представители в парламента).

Александър Божков - член на пленарния съвет на Българо-руската инвестиционна банка, заедно с "омразния" на СДС проф. Л. Беров (Божков е противник на Валутния борг), вицепремиер в служебния кабинет и министър на промишлеността, който трябва да бави възможно по-дълго въвеждането на финансовата дисциплина у нас, докато Русия получи желаното от нея участие в приватизацията на построените с помощта на Съветския съюз промишлени предприятия. И пак "в интерес на Русия" (както би се изразил Олег Лобов) до предаването на концесийните договори на стратегическите за Москва газопроводи и нефтопроводи.

Следователно пътят за България към европейските структури и към НАТО ще преминава (както и в миналото) през Москва. Гаранти за това ще бъдат Софиянски - балансирът, Анчев - българският Черномирин, и Божков - нашенският Лобов. Затова именно служебният кабинет, след съгласуване с Москва (показателна е премерената позиция на руския посланик), обяви декларацията си за присъединяване на България към НАТО. На руската империя такава игра е изгодна: България скоро няма да бъде приета поради ограбването ѝ от руските икономически групировки, а за да има пак какво да се граби, Западът трябва да бъде прекаран да даде нови пари...

(анализ, публикуван във в-к "24 часа" на 1 март 1997 г.)

Русия изчаква гържавниците ни да определят стратегическите си партньори Или за българо-руско-американските отношения

Още в самото начало трябва да кажем, че както и преди, така и сега, България няма самостоятелна политика към Русия. Отношенията между двете страни зависят до голяма степен от старите връзки между васал и господар и от политиката на новия световен хегемон - Съединените щати. Влияние оказват неуверените действия на декортирания политически елит, подлаган в продължение на десетилетия на отрицателна селекция, както и победението на европейските лидери Франция и Германия. Рухването на Съветския съюз донесе една измамна свобода на България. Докато на САЩ даде почти цялата глобална власт. Все по-уверено, след войната в Залива, стратегическите американски политолози лансираха добре познатата идея за Глобална конфедерация, ръководена от Вашингтон. Успехът на подобно начинание зависи в голяма степен от поведението на големите геостратегически играчи Франция, Германия, Русия, Китай и Индия. Но най-вече от поведението на Русия.

Русия престана да бъде Велика сила по американските стандарти, но представлява все още най-големият проблем за Америка. Ще бъде ли тя неин приятел или враг, ще се примири ли с новите си граници или ще гони реинтеграция в ролята на нова Евразийска империя? Американците се плашат от една голяма коалиция между Русия, Китай и Иран. Не желаят евентуална коалиция между Русия и Франция, нито съюз между Русия и Германия. Затова им се налага да подкрепят конкурентната за тях европейска интеграция и да подобряват отношенията си с Китай, за да разполагат с приятелски настроени страни в ЕС и в Далечния изток, изолирайки ги от сблъскване с Москва. Но американците помнят още думите на генерал Дъво Гол, че за независимите от САЩ европейски страни е нужно изграждането на една истинска Европа - от Атлантика до Урал. Естествено под ръководството на Франция. Затова Щатите се опасяват, че Париж ще употреби традиционните си връзки с Русия, за да ограничи американското влияние на континента. През август 1996 г. френският външен министър даде нов повод за това, заявявайки, че ако Франция иска да играе значителна роля, то тя трябва да подкрепя една силна Русия, помажайки ѝ да се наложи отново на световната арена. Американците смятат, че Париж няма нищо против да бъде запазено руското влияние в Източна Европа. Тази била причината и за хладното отношение на Франция към разширяването на Европейския съюз.

И докато Русия е най-големият, България е най-малкият проблем за САЩ. България не е геополитически играч като Франция, не е дори сателит като Турция. Доскоро беше руска колония, а днес я наричат "кандидат за васал". "Американски васали, копнеещи да бъдат обвързани с Вашингтон, са разпръснати по целия Евразийски континент", твърди Збигнев Бжежински и поставя в очертанията на публикувана от него в най-новата му книга карта и силуета на България. Така нашата страна изпадна в класацията с още една категория по-надолу - от сигурен руски васал се превърна в несигурен американски кандидат за васал. Всъщност битката на двадесет и първи век се води далеч от нас. Залогът е много голям - съветското наследство в Централна Азия, на Каспийско море и на Кавказ. За петролните, газовите и златните находища, по-големи от тези в Кувейт, Северно море и Мексико. Целият проблем е как да бъде опитомена и неутрализирана Русия. За да няма в тези райони размирици и войни. Американските стратегии са разработили варианти за децентрализация и за сепариране на Русия - на европейска част, Сибирска република и Далекотоизточна част - управлявани на конфедерален принцип. Изявите на генерал Лебед - губернатор на сибирския Красноярски край - в съседство с брат си - губернатор на Хакасия и отличните им отношения с Вашингтон говорят, че при едно отделяне на Сибир, по подобие на действията на генерала в Приднестровието, Русия ще се раздели точно на трите гореизброени части. Не е изключено при бъдещ неуспех срещу слаб кандидат за руски президент след Елцин генерал Лебед да се превърне в желан от Запада пазач на централноазиатските богатства с мощната си сянка от север.

Известно е, че осъществявайки една мека и полезна за днешния свят хегемония, Съединените щати помагат точно на тази част от новата руска върхушка, която може да им осигури дългосрочен и надежден достъп до центъра на богатствата в Евразия. Днес на власт в Русия е именно това проамериканско крило, което дори не смее да заиграва с Франция. Контролът от САЩ МВФ отпуска на Москва 22 милиарда долара. Именно с тях трябва да бъде неутрализирано настъплението на носталгиите (жагуващи реинтеграцията на старата империя) и да бъде предотвратено възкачването на комунист-националист на президентския стол след Елцин.

В същото време, според американския план "Шифър", България трябва да се превърне в политически независима и неутрална гържава извън орбитата на Русия, в коридор за транзит на стоки и енергия. Реалистичен ли е такъв план?

България винаги е смятана от великите сили за "историческа руска плячка" на Балканите. Затова тя си остана типична руска колония с туземна колониална администрация, раболепен политически елит, подлаган години наред на отрицателна селекция и декортикация. Затова и след 1989 г. у нас управляваха правителства, свързани с политиката на Горбачов, преследваща реинтеграция на Империята след нейното модернизирание с помощта на

Запада. При коалиционното правителство на Димитър Попов между проруски и проамерикански настроените министри царуваха пълно единомислие. Посещението им в Москва не донесе нищо добро за страната. През 1991 г. възникна властови вакуум във връзка с разпадането на СССР и на КГБ. В резултат в София дойде уж проамериканското правителство на Филип Димитров, но както в последствие се оказа, и то е било изкърво контролирано от Москва.

За каква самостоятелна външна политика тогава можем да говорим? В края на 1992 г. посланиците на Русия и на САЩ - Александър Авдеев и Уилям Монтгомъри - се срещнаха в Шератон и така беше заменено правителството на Димитров с това на Беров, засилило позициите на проруските икономически групировки у нас.

Такива са българо-руско-американските отношения. Съединените щати се съобразяват преди всичко с интересите на големия геостратегически играч Русия, а съдбата на канديدата за Васал - България - не е от голямо значение.

Кабинетът на Жан Виденов не оправда надеждите на Москва да получи газопреносната система. И съгласувано с Вашингтон тя свали и това българско правителство. Изборът на Елцин за президент през 1996 г. предреши избирането и на Петър Стоянов. Ако в Русия беше победил антиамериканският носталгик Зюганов, Маразов и Виденов още дълго щяха да управляват България. За какви равноправни отношения тогава може да става дума?

"Сам не яде, но и на другите на дава!" - така могат да бъдат определени отношенията на Русия към България. Москва нямаше сили и финансови средства, не разполагаше с културно влияние, но разчиташе на достатъчно свои агенти, които сваляха и издигаха правителствата и президентите, а Щатите се отнасяха с нужното разбиране към това.

Казват, че предстои посещение на българския президент в Москва. То беше дълго отлагано от Елцин. Унизително дълго. През 1996 г. и в началото на 1998 г. руският президент ни направи едно "неприлично предложение" - България да стане член на ОНД. Междувременно правителствената пропаганда в София умишлено заблуждаваше българите, че премахването на Шенгенската стена предстои, а приемането ни в Европейския съюз е много близко. *Всичко това се оказва една гола лъжа.* Наложил се премиерът Иван Костов да заяви, че отношенията с Русия са от изключителна важност за страната. Президентът Петър Стоянов определи САЩ, ЕС и Русия като стратегически партньори за България. Първите две суперсили проявяват вече недоверие към нас. Какво ли ще е отношението на третата, пожелана от българските управници за нов партньор - Русия?

Русия няма за къде да бърза. Тя има време да изчака българските управници, те да попаднат отново в нейния капан. Енергейната и суровинната зависимост, липсата на резервни части и пазари правят България много уязвима. Ако президентската визита изобщо се състои (защото Елцин може пак да се "разболе", митата и дълговете ще бъдат използвани от Москва като важно средство за натиск върху губещите доверието на Запада български политики.

(Б. а. : Визитата се състоя. Но още преди нея Петър Стоянов беше принуден от Москва да предостави лиценз на регистрираната във Виена застрахователна компания "Юпитер" за дейност в нашата страна. Второто условие, което изпълни българският президент, бе да обещае на представителите на руския Военно-промишлен комплекс, че приватизацията на петте най-големи български военни заводи ще премине през Българо-руската инвестиционна банка - БРИБАНК - банката на ГРУ, начело на която руснаците (след Александър Божков и Любен Беров) поставиха неговия секретар по икономическите въпроси Красимир Ангарски. България дължи на Русия милиони долари за временно предоставените лицензи на нашите военни заводи и тяхната приватизация не може да стане без участието на Москва.)

(Статията е публикувана на 10 август 1998 г. във вестник "Континент" с подзаглавие "От сигурен сателит страната ни се превърна в несигурен американски канديدат за Васал".)

Скритата власт - Законът за досиетата манипулация със служителите и гавра с жертвите на Държавна сигурност

Според Макс Вебер официалната власт е израз на неравенство, при което властващият (личност или група от личности) налага своята воля върху други личности, въпреки тяхната съпротива. Според Джон Гълбрайт **истинска е скритата власт**, използваща най-малко три инструмента за налагане на воля - чрез страх от морална и физическа разправа, чрез обещание за награда и чрез внушение (убеждение). Трите инструмента на скритата власт съответствуват на силовите структури (компроматите, досиетата), на парите (банките, застрахователните дружества), на социологическите изследвания и медиите.

Получавайки официалната власт, детронаторите на Тодор Живков в края на 1989 г. и борците срещу Жан Виденов в началото на 1997 г. трябваше да овладеят и тайната власт. За целта Александър Лилов и Петър Младенов по поръчение от Москва поставиха начело на МВР един външен за системата човек - генерал Атанас Семерджиев. През февруари и март 1990 г. новият министър уволни 6965 служители на МВР, по-голяма част от които от ДС (по списък, уж предаден му от СДС). Всъщност, движени от политическите си интереси, новите шефове на БКП хвърлиха цялата отговорност за извършените репресии върху органите на МВР и ДС. "Реформаторите" спасяваха себе си и утвърждаваха своята власт за сметка на изпълнителите и на жертвите на техни предишни решения.

По същия егоистичен план действаша и управляващите през 1997 г. Беше им казано, че трябва да извършат определена работа за определено време. И че пребиваването им в официалната власт ще зависи от отношенията им със скритата власт. През 1992 г. те бяха непосветени наемници на скритата власт и пребиваваха в официалната непродължително. Дългосрочността и трудността на новата им задача предполагаше те да бъдат донякъде посветени. Начело на вътрешното министерство поставиха един вътрешен за системата човек, който, с помощта на скритата власт, трябваше да закрепил статуквото. Много са конкретните факти, подказващи, че гумите "слаб и недомислен" са неверни по отношение на Закона за достъп до документите на бившата Държавна сигурност (Д. В. брой 63 от 6 август 1997 г.). Приет от "реформаторското мнозинство" на 31 юли 1997 г. Законът трябваше да изпълни едно свое скрито предназначение - да подчини стари служители и сътрудници на Държавна сигурност, заемащи ключови позиции и да успокои (залъже) репресираните.

Какви са доказателствата за това?

Първо, по отношение на старите служители и сътрудници - текстът на чл. 12 от Закона даде възможност на Министъра да превърбува стари служители и сътрудници на Държавна сигурност, да ги направи действащи, да им гарантира анонимност и да ги обвърже с нова зависимост. В съдебната система, в политическите партии, в банките, в социологическите агенции и в медиите правителството укрепи своите позиции именно чрез Закона за досиетата. Пребиваването на свобода на Красимир Стойчев и на Емил Кюлев, разбирането на БЗНС и БББ, овладяването на БРИБАНК и БНБ, високият рейтинг на вътрешния министър и на кабинета, са все доказателства за прилагането на скрита власт.

Служителите и сътрудниците, които отказаха ново обвързване, станаха естествено обект на публикации и компромати. Голяма част от тях фигурират и в списъка на т. нар. "кредитни милионери", за разлика от

превербуваните кредитни милионери, които не са в списъка.

Второ, по отношение на репресираните Комисията по чл. 4 от Закона не един път отказа да изпълни своите задължения. На всички разработвани от Държавна сигурност, без да са били осъждани, Комисията отговаряше, че за тях не е събирана информация. На осъжданите Комисията предоставяше съдебните им дела, които отгавна трябваше да бъдат предоставени за съхранение в архивите на съдилища (а не в архивите на МВР); след това отказваше да им даде делата за разработките им от ДС и накрая категорично отказваше да им даде гарантирания от Закона задължителен писмен отговор.

На онези, които настояваха все пак да научат истината, новата власт предлагаше същите недемократични мероприятия, каквито организираще и старата власт. Типичен е случаят с Григор Симов. От 1970 до 1989 г. Григор Симов Божилов от с. Парамун, община Трън, в продължение на 20 години е бил специален клиент на Държавна сигурност, шест пъти е осъждан (за опит за бягство през граница, за опит за бягство от затвора, за шпионаж и за създаване на противодържавна организация). На 1 септември 1997 г., още на първия ден от влизането на Закона в сила, той е подал молба до Комисията, изчакал е пет месеца за отговор, и за това, че не го е получил предприема мълчалив протест през сградата на Народното събрание и пред Президентството; по време на протеста полицията многократно го арестува в нарушение на Закона за събранията, митингите и манифестациите, според които не се изисква никакво разрешение за изразяване на личен протест. Накрая по полуофициален начин секретарят на Комисията поканил Григор Симов и му предоставил съдебните дела, които отгавна трябваше да са в съдилищата. Неофициалният отговор на неговата молба е, че от 1970 г. до 1989 г. за него няма събирана никаква информация от ДС.

Да направим оценка на политическите интереси на парламентарното мнозинство, гласувало Закона за достъп до документите на бившата Държавна сигурност.

Първо. Оправданието на депутатите от Съюза на демократичните сили във Великото Народно събрание, в 36-то и в 37-то Обикновено Народно събрание беше, че не разполагат с необходимото мнозинство, за да отворят архивите на Държавна сигурност. Виновни им бяха "комунистите, турците и мравките". Днес виждаме, че причините за това са в краткосрочността на задачите, които те са изпълнявали.

Второ. В 38-то Обикновено Народно събрание Съюзът на демократичните сили и Обединените демократични сили получиха абсолютно мнозинство, но не проявиха политическа воля да разсекретят архивите на Държавна сигурност. Законът за достъп до документите, който прие, се лимитира от особеностите на прехода. Обхватът на това законодателство удовлетворява днешните цели на този преход. С няколко свои изказвания, преди гласуването на законопроекта, и о. з. генерал Богомил Бонев, и о. з. генерал Людмил Маринчевски - експерти на СДС и на Евролевицата, пледираха за ограничаване на обсега на законовите разпоредби, а контролираният Конституционен съд само се съобрази с техните "експертни оценки".

Трето. Не всички народни представители обаче се съгласиха с техните аргументи. До Комисията по национална сигурност достигнаха с вх. N 54-04-119 от 23 юли 1997 г. предложенията за второ четене на Законопроекта за досиетата, внесени от народния представител от СДС Методи Борисов Андреев. Депутатът Андреев предлагаше съществени подобрения на законовите текстове и разширяване обсега на засегнатите. По-късно мнозинството на СДС застави чрез политически натиск своя народен представител да оттегли предложенията си. Вследствие на това останаха незасегнати сътрудниците на Държавна сигурност в ръководните органи на политически партии, участници в Националната политическа "Кръгла маса" от 1990 г., членове на ЦИК и РИК, главни редактори и собственици на медии, членове на Висшия адвокатски съвет (и адвокати, които са били в Централния съвет на адвокатурата, в Съвета на адвокатските колегии, контролните адвокатски съвети и секретарите и заместник-секретарите на адвокатските колективи), архиереи, политолози и социолози, членове на управителни и контролни органи на банки и застрахователни дружества. Остана незасегнат щатният партиен апарат на политическата върхушка, управлявала България през последните 50 години. Пред Народното събрание не бяха изнесени, както предлагаше Методи Андреев, данни най-напред за членовете на Комисията, осигуряваща достъп до документите на Държавна сигурност. Неслучайно впоследствие се оказа, че голяма част от тях са работили за службите.

"Извращавайки миналото, ние извращаваме настоящето. И ако това служи на шепа политически мошеници, то е смъртоносно за духа на всички обикновени българи" - това са думи, казани от писателя Георги Марков, една от най-известните жертви на "бившата" Държавна сигурност.

Оценка на моралните побуди, движили управляващото мнозинство при гласуването на Закона за достъп до документите на бившата държавна сигурност.

Водачите на СДС Иван Костов, Йордан Соколов, Богомил Бонев и другите трябва да отговорят пред бившите служители и пред жертвите на Държавна сигурност защо гласуваният от тях закон не оправда надеждите. След пробвала на пропагандния текст те обещаха да приемат "напролет" нов закон. "Напролет" дойде и отмина, а никой от тях все още не издумва нищо за подобен закон. В допълнение на това, членовете на Комисията за достъп до документите на бившата Държавна сигурност отказват да приложат разпоредбите и на сега действащия закон. Българското общество трябва да осъзнае, че:

Първо. Философията на сегашния закон е преизпълнена с милост към палачите, а не към жертвите. Идеологът на Закона о. з. генерал Б. Бонев в не едно свое публично изказване демонстрира загриженост за достойнството на "незаслужено" обидените от Закона гейци на Държавна сигурност, и нито един път не спомена за нарушените права на репресираните. Като предани служители на предишния режим, Иван Костов, Йордан Соколов и Богомил Бонев не проявиха нито за миг загриженост за мъчениците на ДС. Наивно е репресираните да чакат милост от комунистическия идеолог, днес министър-председател, от служителя в ЦК на ДКМС, днес председател на Парламента и от най-младия член на БКП, днес министър на вътрешните работи и председател на Комисията по разсекретяване на досиетата.

Второ. За нов, по-справедлив закон, с нов обхват, философия и санкции е нереалистично да се мисли, докато на власт са "пеликаните" от СДС и техните съюзници, които се тъмкят да ги заместят в рамките на днешния парламент. *"Истинската десталинизация (и декомунизация) би означавала масови съдебни процеси срещу огромен брой висши и низши партийни сано̀вници, цели поколения служители от Държавна сигурност, невероятен брой доносчици и тайни сътрудници, затворнически и лагерни надзиратели"*, казва през 1974 г. убитият от Държавна сигурност писател Георги Марков. Нереалистично е да се надяваме, че Костов, Соколов, Бонев, Бакърджиев и другите ще посегнат срещу самите себе си.

Трето. През изтеклите осем години след "нежната революция" истински закон за досиетата не бе гласуван, тъй като до Парламента не бяха допускани противниците на предишния режим. Нов закон в това отношение едва ли някога може да бъде гласуван, докато хора като Григор Симов са извън политическите процеси.

(Статията е публикувана на 29 юли 1998 г. във вестник "Континент" под заглавието "Избирателното отваряне на досиетата удовлетвори днешните цели на управляващите")

От самото си създаване СДС изпълнява чужди стратегически проекти

На 7 декември се изпълват 9 години от учредяването на Съюза на демократичните сили (СДС). За това време негово представители участваха в четири народни събрания, печелиха два пъти парламентарни избори, излъчиха и дадоха на България трима председатели на парламенти, трима премиер-министри, 444 депутати, множество министри в коалиционни (с БСП, БЗНС и ДПС) кабинети, кметове, областни управители и общински съветници, един главен прокурор, няколко председатели на върховни съдилища, двама управители и няколко подуправители на Централната банка и... ни взеха "времето" на надеждите. Въпреки това голямо участие в политическите процеси досега не е направен нито един сериозен опит да се изследва историята, организацията и идеологията на СДС. Да се осмисли изграждането на система от политически актьори и тяхната лична отговорност за днешния хал на България, да се интерпретират властовите отношения и наличието на стратегически властови игри, ресурси и стратегии. За да се опише една такава система, една организация - източник на власт, е необходима реална и достоверна информация. Информацията се укрива, а нейното отсъствие се заменя на информационно-битово и на псевдо-научно ниво с цветовата символика. ("Синя партия, синя идея, синя политика, сини лидери" - актьори). Това по същество е отказ от информация и/или съзнателна дезинформация. (Същото се отнася и за БСП - "Червена партия", "Червена", "Лява идея" и за всички останали български партии.)

Какъв е смисълът на тази конспирация?

Ако поемем риска да загубим информацията нашето изследване, ще открием, че СДС гнес (както и в предишните си превъплъщения) не съответства на класическото понятие за политическа партия - социална организация, изразяваща интересите на определена социална група или прослойка и служеща за овладяване на политическата власт от представители на тази прослойка.

Какво тогава наложи създаването на СДС? Какви тайни или явни сили използваха неговата (станала) привлекателна абривиатура и неговата структура за осъществяване на собствените си цели? За да си отговорим на тези въпроси, трябва най-напред да изясним в какво историческо време се появи СДС.

"Осемдесетте години на двадесетия век на Запад бяха десетилетието на "комарджийския капитализъм", изповядва Ралф Дарендорф в книгата си "Размисли върху революцията в Европа". Парите се печелеха от пари, а не от създаването на нови трайни богатства. Движението на акциите на световните борси имаше все по-слаба връзка с реалния икономически растеж. Борсовите крахове и оживления доведоха капиталовия пазар до двата "кошмарни октомври" от 1987 и 1989 г. След отрезвяването на спекулантите се появи необходимост от една нова стратегия на пазара. Глобализиращото се производство и глобализиращият се пазар наложиха нови изисквания към обслужващата ги (а не водеща) финансова сфера - капиталът да преминава бързо и безпрепятствено през установените след Втората световна война национални граници и "железни завеси", да се разширяват съществуващите и да се отворят нови комуникации и пазари. Новият икономически ред изискваше да се съборят защитните локални мрежи, издигнати от отделните държави за предпазване на националните им икономики, да се подменят старите елити... Футуролози - идеолози на новия ред разработиха теорията за вълновия характер на историята, за Третата вълна - информационната. Парите стават абстрактни електронни импулси, разменящи се за реални стоки и услуги. (За модерния свят книжните пари са вече по-ненужни и от мигените черупки.)

Такъв е икономическият смисъл на промените, настъпили в Европа и в света в края на 1989 г., когато американският и съветският президенти прекроиха границите. Промените са израз на невидимата титанична борба между глобализаторите (мондиалисти) и протекционистите (националисти).

Революциите бяха организирани отгоре и поръчани отвън. Политическите партии - също.

В такава историческа обстановка възникна СДС - като буферна политическа организация на опита за преход на България от Втората индустриална към Третата информационна цивилизационна вълна. Превратът, политическите партии и политическият модел у нас през 1989 г. бяха привнесени отвън плодове на заговори и конспирации. Тези модели нямаха съответната социална проекция в българското общество. Икономическата база на бързо формираните партии и елити бяха оперативните фирми на разузнаването, регистрирани във Виена, Цуг и Лихтенщайн. Андрей Луканов стана главен изпълнител на съвместния американско-съветски проект за демократизация "отгоре". С какви ресурси разполагаше той?

На Потсдамската конференция през 1945 г. Съветският съюз получи имуществото на победена Германия в руската зона в Австрия. Под съветски контрол попаднаха 420 предприятия с 60 000 души персонал, организирани в холдинговия комплекс УСИА - Управление на съветското имущество в Австрия. Малко по-късно САЩ и страните от НАТО създадоха ембарговия комитет КОКОМ. Страните от Варшавския договор започнаха да изграждат в отговор гигантска система от фирми на прикритие за набавяне на валута и за купуване (крадене) на техника и технологии за нуждите на войските. Виена стана прифронтен град на необявената Трета (студена) световна война. В "Прагера" и на "Мексикоплац" в австрийската столица се разменяха пари, тайни и шпиони. Вербуваха се нови. Политбюро на ЦК на БКП създаде специална комисия за заобикаляне забраните на КОКОМ. Главни действащи лица в нея станаха Огнян Дойнов, Стоян Марков, Христо Христов и Андрей Луканов, като член на валутната комисия. С валутни кредити, получени от Запад, а не с мигени черупки, членовете на комисията "се концентрират (според тяхна докладна записка до Тодор Живков) в закупуване на съществуващи фирми, придобиване на дялово участие във водещи фирми на Запад с оглед достъп до информация, изграждане на нови фирми". Валутните постъпления се натрупват в банкови сметки в чужбина под контрола на МВР и ДС.

"Бяха водени предварителни разговори с Робърт Максвел за създаване на смесени фирми на територията на ФРГ и Англия, холдинги на територията на Швейцария и Австрия", съобщават те. Разузнавачите от Научно-техническото разузнаване Красимир Стойчев и Стюарт Карален (бъдещи спонсори и работодатели на СДС) по поръчение на ГРУ се специализират в реекспорт на свръхкомпютри и ембаргови стоки за нуждите на Генералния щаб на Червената армия. Регистрират се и структури, послужили за икономическа основа на "Мултигруп", БЗК, ПЧБ и др., финансирани по-късно предизборни кампании на Желю Желев, Филип Димитров, Иван Костов, СДС и БСП.

Концентрирал в ръцете си сили и средства, агентът на РУМНО и на ГРУ Андрей Луканов е поканен през пролетта на 1988 г. с шпионска мисия във Вашингтон. Домакините разискват с него по три групи въпроси: Първо. Промените в тогавашния Съветски съюз, последиците от тях за България, за интересите на САЩ в София, за интересите на България в САЩ. Второ. Промените в цяла Източна Европа, мястото на България и на нейната икономика в условията на свободния пазар, както и след евентуалното разпадане на СИВ. Трето. Кои ще бъдат наследниците на Тодор Живков, към Съветския съюз ли ще продължат да гледат те или към САЩ, ЕС и НАТО. От американска страна участват bankerът Рокфелер, шефът на "Пепси" Кендал и шефът на "Пан Ам".

През лятото на същата година Луканов изпраща в Москва конспиративен план за свалянето на Тодор Живков. Следват срещите на Петър Младенов с Джеймс Бейкър и на Любен Гоцев с Лорънс Игълбъргър - през есента на 1989 г., на Андрей Луканов и на Петър Младенов с Михаил Горбачов преди преврата (виж в. "168 часа" от 14-20 август 1998 г. и в. "Труд" от 11 до 17 ноември 1998 г.).

И Москва, и Вашингтон благословиха преврата!

"Ако няма опозиция, то тя трябва да се създаде", откровеничи пред в. "Труд" избраникът на Москва Петър Младенов. "Петър Стоянов... най-модерният български политик. Сега ще се съобразява преди всичко с новия премиер Иван Костов - едно невероятно откритие за България... Аз лично, като министър, съм следил развитието на

бъдещите си кадри още от езиковите гимназии, после в университетите... те дори не знаеха колко добре ги познавам", продължава бившият външен министър и експрезидент.

Прилагайки специфични методи, Лукановият екип успя да разцепи БКП и да създаде от нейните части СДС и БСП, да лансира проверените кадри. Непосредствено след 1989 г. хартия за отпечатване на партийните многотиражни вестници осигури агентът на КГБ Робърт Максвел. Според вестник "Гардиън" финансовият аферист (и "цар на България") разработил механизъм за свободно движение на капитали от Изток на Запад. Същият пожелал да управлява 10-милиардния външен дълг на България. След неговата тайнствена смърт в страната се настани глобализаторът - филантроп и идеолог на "Отвореното общество" Джордж Сорос. (Карл-Попървата идеология беше приспособена за практическите нужди на Сорос.) "При целия шум и врява, през 1989 г. - не се роди нито една нова идея", отбелязва френският историк Франсоа Фюре.

Обществените чувства към първите представители на опозицията преминаха през цялата гама - от преклонение до снужождение. Защото идеите се оказаха стари. Идеолозите - изпитани и утвърдени.

Марксизъм-перестройчик и обновител на БКП Желю Желев стана първият водач на СДС. Под напора на външни ветрове се преобрази постепенно в демократ и в либерал-демократ.

Филип Димитров се записа първоначално при еколозите в левия спектър. После стана еколог-консерватор (хем левичар, хем десничар - нещо като "гървено желязо"), а днес е вече от ръководителите на "напълно консервативната" християндемократическа партия СДС ("нещо като всичко на света").

Забележително е развитието и на последния лидер на СДС. Преломната 1989 г. завари Иван Костов на длъжността главен асистент по политическа икономия в Центъра по идеологическите дисциплини във ВМЕР. "Генезисът на теорията за икономическия растеж може да бъде отнесен към 20-те години на века. Идеен автор е Владимир Илич Ленин", пледира в кандидатската си дисертация бъдещият перестройчик, либерал, лесеферист, либертарианец, консерватор и кейнсианец Иван Костов. Статията му "Никаква отсрочка" е публикувана на 30 ноември 1989 г. в органа на комунистическата партия "Работническо дело": "В днешния бурен и бързо променящ се свят ни заплашва забутата на икономически суверенитет..., проникването на чужди фирми и монополи, които ще ни лишат от собствените ни ресурси. Никой няма да гоуде, за да ни помогне". Костов се представя пред читателите на комунистическия вестник като смел националист-протекционист, за да заслужи тяхното доверие. Но Партията реши за него друго. Вместо за депутат от БСП, тя го издига за водач на листа от СДС. В следващите години той трябваше да изиграе ролята на глобализатор-мондиалист. Не че новото амплуа не му отива, но все пак... "Довчера другарите, а днес господата, воюват за постове, а не за свобода", казва за него сатирикът Радоу Ралин.

От казаното дотук е видно, че Съюзът на демократичните сили и неговите главни артисти бяха създадени и моделирани от "рицарите на плаща и кинжала". Назначаваха ги "на временни договори" с изпитателен срок Луканов, Дойнов, "Мултигруп", "Турист-спорт-банк" или "Трон", а ги одобряваха задължително от Москва, Бон и Вашингтон. Отбираха ги по метода на отрицателната селекция - послушни и сговорчиви. От 110 депутати в 36-ото НС до 38-ото достигнаха само десетина. Останалите 99 са чисто нови. Случайните и безкористни хора, издигнати в годините на неконтролираната еуфория, бяха изгонени. Миналото трябваше да се забрави. Да се забрави, че преди Желев, Димитров и Костов е имало противници на репресивния режим, мъчени и убивани в лагери и затвори заради неотстъпени идеи и идеологии.

Любовта започва с любов, а завършва с истина

Истината за СДС е, че от самото начало изпълнява чужди стратегически проекти - програмата на Москва за преустройство на системата, програмата на Вашингтон за глобализация на икономиката, програмата на МВФ за изгължаване на кредита... И никога български проекти. А знайно е от Библията: "Никой слуга не може на двама господари да слугува."

Ще стигнат ли твърдите привърженици на СДС (при всичките му превъплъщения) до истината? Ще устоят ли всички българи на ветровете, които се задават? Защото революциите отгоре не са завършили. Митинговата демокрация продължава.

Новата финансова криза избухна десет години след предишната, а световните стратегии отново умуват, как да се справят с нея...

(Статията е публикувана на 7 декември 1998 г. във вестник "Континент".)

София, 25 декември 1998 г. - Рождество Христово

Приложения и пояснения на автора към второто издание

Защо се заех с преиздаване на Втората книга на летописите?

Книжката излезе в началото на 1999 година - предпоследна от хилядолетието - изпълнена с политически и с природни бедствия. В приложенията ще се опитам да представя хронология на някои от тях.

Годината мина под знака на Новия световен ред, чийто основи бяха заложи десет години по-рано на остров Малта от Джордж Буш и Михаил Горбачов. В "Малтийските протоколи" (изразът е на историка проф. Георги Марков) бе договорена смяната на властта, но не и на собствеността. Западът се страхуваше от разрушителни революции на Изток и затова си нае на ниска цена послушните местни елити. Задължението им бе да управляват капитулиралите страни и да събират от туземното население пари за погасяване на похарчените от самите тях или от техните бащи кредити. Да отварят границите за свободно придвижване на стоки и капитали, получавайки гаранция, че ще могат да оперират безнаказано със предгед Русия" американската изследователка Ан Уйлямсън доказа, че е осъществена пълна конвергенция между интересите на западната администрация и бандитите-олигарси на изток. Бившата служителка на ЦРУ Карон фон Герке Топсън обвини руския президент Елцин и обкръжението му в "пране на пари" и в прехвърлянето им от Русия в САЩ. Тя твърди във вестник "Корriere дела сера", че престъплението, извършено в Нюйоркската банка, е било укривано цели шест години от ЦРУ: "Американската администрация сключи договор с дявола. Тя спасяваше Елцин..., а международните кредити за Русия се включиха в един колосален оборот. Парите отиваха само номинално в Москва. Фактически те се връщаха в САЩ (за да работят за тях) и за да бъдат съхранявани в сметките на руските олигарси в нашите банки. Белият дом, ЦРУ, ФБР бяха съзнателни участници в едно ограбване."

На 24 март 1999 г. военноморските и военновъздушните сили на НАТО атакуваха остатъците от Югославия, загрозяващи хармонията на Новия световен ред. В същия ден в един български вестник излезе мое интервю.

Тайна група от "доверени лица" изнесе парите на България

Едно интервю на Розалина Евдокимова

Р.Е.: Господин Пейков, през първите години на демокрацията Вие тръгнахте да търсите къде отидоха парите на България.

Т.П.: Депутатите от последните няколко народни събрания и излъчените от тях министри носят огромна

отговорност за това, че не потърсиха капиталите, които страната един път взе като заеми, част от тях не стигнаха до получателя, а след това чрез банките-паравани бяха изнесени заедно със спестяванията на гражданите отново извън България... Цялата работа беше в това, че "прането на пари" и мръсните операции са свързани с депутати и с политически партии.

Р.Е.: Повечето от тези пари не напуснаха страната през 92-ра – 93-та година, а още преди 10 ноември 1989 г....

Т.П.: Тогава много щедри към България в даването на кредити бяха страните от Г-7. В свое изследване германският дипломат Гюнтер Райт твърди, че още по времето на Рейгън в Лондон се събрали лидерите на Г-7 и взели решение да ерозира тогавашния социалистически блок чрез криминализиране на елита. Щедро раздаваните заеми секнаха едва между 1987-88 г. поради развихрилата се на запад икономическа криза. Но до днес никой не е изяснил каква е структурата на кредита, от кои финансови институции е взет и кой стои зад тях. Според Райт зад тях стои западната мафия, влязла в съглашение с тайните служби и по този начин чрез силата на долара ерозираше нашата система (разкритията, направени от американски автори в края на годината доказват правотата на Райт – б.а.). Близо 11 милиарда долара получи нашата страна за една петилетка.

Р.Е.: Не са ли налетели в задграничните смесени дружества с българско участие?

Т.П.: Ако проследим съдбата на задграничните дружества, ще видим, че единствено правителството на Беров се опита да ги вкара под някаква шапка – тъй наречената "КонсолидКомерс". Никой от "демократичното" правителство на Иван Костов сега не говори какво се случи с тези фирми. Нашето разследване показва, че голяма част от невлезлите в България капитали са останали в тези задгранични дружества и в техните задгранични банкови сметки. Хора от министерството на търговията и туризма днес с лека ръка раздават вече легално тези дружества на същите, които ги зарабиха нелегално. Отново няма кой да потърси сметка за похарчените с лека ръка пари. Известно е, че бившият шеф на разузнаването Бриго Аспарухов, неговата снаха и други високоставени функционери от предишни и от сегашни служби и правителства са замесени.

Р.Е.: Говори се, че има цели семейства, които са получили пари от БКП.

Т.П.: Точно така. Беше създадена тъй наречената институция на "доверените лица" и на "засекретените членове", които да контролират получените по банкови сметки или "кеш" пари. Тази институция е жива и до днес. Част от доверените лица откриваха от партийните пари и запаляха с главите си – някои бяха застреляни, а други се удавиха. Тези, които все още продължават да живеят след като са нарушили волята на Партията, преминаха на другата страна в българския политически цирк. Координаторът на институцията на доверените лица Андрей Луканов умело балансираше интересите на САЩ и на Русия на Балканите. Но не успя да изпълни важна задача, поставена му от Москва – да ѝ предаде безвъзмездно газопроводите и нефтопроводите в България и реши да играе за себе си и за собствен интерес чрез фирмите "Хардланг" и "Енергийни системи". Но на часа беше застрелян от наемник на институцията на засекретените членове.

Р.Е.: Да разбираме ли, че това е тайнствен кръг, който няма да излезе на светло никога?

Т.П.: Няма друг модел, чрез който да си обясним нещата, които се случиха на България и всичките страдания, които изтърпя българският народ, освен чрез наличието на преварителен план за неговото ограбване. Планът бе съгласуван в Москва и във Вашингтон. Бе гоуточнен в Малта. Предишните елити не трябваше да пострадат, а да запазят позиции и богатства, придобити не без помощта на корупциралите ги западни структури – банкови и мафиотски. Правителството на Костов е наето от капиталите, съсредоточени най-вече във Виена. Ако обърнете внимание, пресслужбите на МС и на отделилите министерства са пълни с журналисти от вестник "Стандарт", събственост на виенската мафиотска групировка.

Р.Е.: Намеквате за Огнян Дойнов ли?

Т.П.: Именно за Огнян Дойнов. Във Виена са "Нордекс", Майкъл Чорни и Красимир Стойчев с "Трон", заобикаляя забраните на КОКОМ, внасяйки хай-технологии за нуждите на съветската армия. (Красимир Стойчев открива доста от бившите си работодатели и потърси закрила при нови господари, но институцията на засекретените членове не прощава. Стойчо Стойчев – бащата на шефа на "Трон", почина на 22 март 2000 г. в болница в Австрия. Той бе прострелян, когато двамата мъже поставяха бомба с часовников механизъм до къщата на сина му Красимир Стойчев край Виена – б.а.)

Р.Е.: Защо Филип Димитров се откажа през 1991 г. наетата от него фирма "Крул" да търси партийните пари, които бяха изнесени извън страната?

Т.П.: Тогава бях член на парламентарната комисия по национална сигурност и съм се срещал неведнъж с шефа на разузнаването Бригадир Аспарухов. Наскоро същият влезе в полемика с парламентарния шеф Йордан Соколов и с експремиера Филип Димитров във връзка с издирването на мръсните пари. Независимо от днешните им увъртания, нямаше никаква пречка още през ноември – декември 1991 г. правителството на Ф. Димитров да издаде извън закона структурите, които се занимаваха с пране на пари, изпълнявайки определени политически и икономически поръчки у нас. Аз и депутатът Павел Шопов поискахме от премиера Димитров да постави извън закона ПЧБ, която нямаше право по тогава действащото законодателство да се регистрира като банка. Но това не стана, защото "довереното лице" и основател на ПЧБ - покойният вече Илко Ескенази (убит заради прегрешения към Партията от институцията на засекретените членове) диктуваше ходовете на марионетката Филип Димитров. Затова именно фирмата "Крул" не бе ангажирана с търсене на парите. А когато Бриго Аспарухов се яви в Комисията по национална сигурност, аз му зададох въпроса: "Господин Аспарухов, не ви ли прави впечатление, че в телефонния указател на Виена американското посолство и търговско представителство имат само три телефонни поста, а посолството на мъничка България има 42 телефонни номера? Това са номерата на фирмите на прикритие, които се занимават с внос-износ, пране на пари и т.н." Аспарухов каза, че не може да се ангажира с конкретно мнение по въпроса заради военната тайна. Но е показателно, че неговите роднини участват в тези задгранични дружества. На 29 септември 1992 г. в Страсбург бившият министър на външните работи Стоян Ганев подписа Конвенцията за борба с мръсните пари. България стана страна-членка по тази конвенция, даваща огромни възможности за търсене на изнесени от страната пари. Показателно е поведението на тогавашните политици, които не пожелаха до 1 април 1993 г. да ратифицират конвенцията. Написах 12 писма до председателя на парламента Александър Йорданов и многократно призовавах от микрофоните в пленарната зала да се извърши ратификация. След половин година успех, но трябваше да помоля генералния секретар на Съвета на Европа г-н Даниел Таршис да пристигне в България, за да бъде публикувана чак на 27 май 1994 г. в ДВ Конвенцията, и да стане част от вътрешното законодателство на страната. За последните 10 години прането на пари беше официална държавна политика. Естествено нищо не направи и кабинетът на СДС, доведен на власт с помощта на перачите през 1997 г. Прие в тяхна услуга нов закон, докато Конвенцията има пряко действие.

Р.Е.: Не трябва ли да се разграничат мръсните от умните пари? Нали всяка бяла държава изнася средства, инвестиции, които влада в производствата в зостанали държави?

Т.П.: Повечето от тези пари бяха използвани за реекспорт от бившия Съветски съюз на метали и нефт. Такава бе една от задачите на създадените от Огнян Дойнов структури на запад. Останалите пари се вложиха там, където да не могат да бъдат лесно иззети – в здравните, пенсионните и осигурителните фондове. С това бе натоварен Робърт Максвел. Той работеше в съдружие с наши функционери. Негов наследник стана Лучански от "Нордекс" заедно с Майкъл Чорни. Те подкрепят сегашното българско правителство и то добре им се отплаща. За благодарност получиха от него "Петрол", "Мобилтел", Левски-Спартак, елитни хотели и курорти... Слушател на РСЕ попита Ал.

Божков: “Г-н Божков, а не играе ли господин Джордж Сорос ролята на Максвел в Източна Европа?” Показателно е, че милиардерът Сорос участва в приватизацията на “Съвязинвест” чрез регистрирана от него на остров Кипър офшорна компания при големи скандали в Русия, а днес си признава, че е създател на руската олигархия, която обаче вече го разочаровала.

Капиталът следователно работи чрез операции, които обезпечават не само печалба, но и политическо влияние. Тези, които са откраднали от парите на партията, вече не се подчиняват на стария център. От подчинение към съветските служби те преминават на подчинение към западните и така си осигуряват защита. Затова има все още недоубити нарушители на партийната клетва.

Р.Е.: Но никой няма да застане и да каже: “Да, на мен ми дадоха куфарче с пари. И аз го изнесох извън страната, за да работят парите за мен.” Въпреки това се шири информацията, поддържаща тезата за доверените лица, че те са около 34 на брой. А така също, че около 300 семейства преди 10 ноември и около тази дата са получили огромни пари от БКП. Вие имате ли такава информация?

Т.П.: Действително преди 10 ноември списъкът на доверените лица е съставен по инициатива на Москва и то в началото на перестройката. С тези пари е трябвало да се осигури адаптация на елита към новите условия на отворен пазар и пазарна икономика и да се извърши с помощта на запада модернизация и реинтеграция. Всичко това аз наричам първоначален план за “ограничена конвергенция”- за страни като България. В Чехия, Полша и Унгария влезе в сила “пълната конвергенция” със Запада след приемането им в НАТО. У нас конвергенцията се прояви като сближаване на елитите чрез превербуването им от западните разузнавания.

Интервюто е публикувано на 24 март 1999 г. във вестник “Нощен трюф”

Коментар на автора:

Западът си купи послушен елит в новите демокрации

Голямо е влиянието на милиардера от еврейски произход Джордж Сорос и на неговото (заимствано от Карл Попър) “Отворено общество” в закупуването, превербуването и превъзпитанието на послушен политически, икономически и културен елит в страните от Източния блок. Ето как той самият оценява своята роля, ролята на своите питомци и ролята на Запада в наскоро публикуваната си статия “Кой и защо изпусна Русия?”

“Създадох фондацията си в Съветския съюз още през 1987 г., когато Горбачов позвъни на Сахаров и го покани да се върне в Москва... през 1988 г. – по това време имах противоречива слава като финансов спекулант – предложението ми бе прието от властите в Съветския съюз. Идеята ми бе да се изгради пазарен сектор в плановата икономика... По-късно сформирах група от западни експерти, които консултираха няколко руски икономически екипа, разработващи програма за реформа в икономиката. (Харвардският професор Джефри Сакс и екипите на Анатолий Чубайс бяха обвинени от Ан Уилямсън, че са участвали в съмнителни спекулативни операции с краткосрочни държавни облигации във вреда на “реформираната” от тях руска икономика. Користните си цели, както личи от тази публикация, Сорос постига непряко - чрез вербовани от самия него руснаци или руски евреи, които по-късно го предават и от които той всъщност се оплаква в статията – б.а.) Горбачов слезе от власт, СССР се разпадна и президент на Русия стана Борис Елцин. Той повери икономиката на Егор Гайдар... Когато Гайдар се провали, икономиката пое вицепремиерът Анатолий Чубайс. Той се съсредоточи върху прехвърлянето на собствеността от държавата в частни ръце... Раздаването на бонове се превърна в състезание без правила с единствената цел да се разграби държавното имущество... Най-напред бе приватизирана обществена безопасност – появиха се частни охранителни структури и мафиотски формирания, наложили контрол навсякъде. Директорите на държавните предприятия регистрираха свои частни фирми предимно в Кипър... Появиха се нови банки, създадени от държавни предприятия и от частни икономически групировки, нарушаването на закона отдавна бе станало практика. Тази система основателно може да бъде наречена обирджийски капитализъм, създаден от присвоените активи на държавата. (По това време Сорос се възхищаваше от руския капитализъм, наричан от него гив и варварски, но “изключително витален”). Въздържах се да инвестирам в Русия лично, за да избегна конфликта на интереси, но главно защото ситуацията в страната не ми харесваше (? - б.а.)... Срегнах се с Борис Березовски и му казах (в Давос през януари 1996 г., когато в Русия започва президентската кампания), че ако Зюганов бъде избран за президент, той – Березовски – няма да е в безопасност в Русия. Не си давах сметка (? – б.а.) колко сериозно е замесен в мръсните дела на семейство Елцин... Моето предупреждение за собствената му сигурност го е накарало да прояви повече решителност. Той се срещна с други водещи руски бизнесмени, за да работят за преизбирането на Елцин. Така се превърнаха в олигархия. Предизборната кампания бе ръководена от Чубайс, когато един от сътрудниците му бе заловен да изнася от сградата на правителството двеста хиляди долара в куфарче. Олигарсите (създадени от Сорос и компания – б.а.) поискаха висока цена за подкрепата си за Елцин. Получиха акции в най-ценните държавни предприятия. След като спечелиха изборите, по заповед на Елцин те бяха продадени на търг и олигарсите си ги поделиха. Познавам добре Чубайс. Той е истински реформатор, но продаде душата си на дявола, за да се пребори с така наречената от него “червено-кафява” заплаха – комбинация от национализъм и социализъм... За мен това бе сигнал, че режимът на Елцин под водачеството на Чубайс наистина иска да осъществи прехода от обирджийски към законен капитализъм. Такава бе ситуацията в Русия, когато през 1997 г. реших да участвам в търга за “Съвязинвест” – държавната телекомпания. Спечелих. Платих съвсем справедлива цена – близо двеста милиарда долара – почти половината предоставиха моите фондове. Търгът предизвика истинска борба между олигарсите, битка между крадци. Най-големият ми противник беше Борис Березовски. На няколко пъти разговарях очи в очи с него, но не успях да го разубедя. Той ми отговаряше, че нищо не разбирам. Бил принуден да унищожава, за да не бъде унищожен... После обядвах с Березовски в неговия “клуб”, чийто интериор приличаше на декор на свърталище на мафията. Под ръководството на Борис Березовски семейството на Елцин търсеше наследник на президента, който да им гарантира, че няма да бъдат съдени след изборите. Такъв човек бе намерен в лицето на Владимир Путин, директор на Федералната служба за сигурност...

Русия можеше да стане наистина демократична страна, истински приятел на Съединените щати, както стана с Германия след Втората световна война и въвеждането на плана “Маршал”. Днес обаче това е твърде малко вероятно.”

Прочетохте един саморазобличителен документ с огромна сила. Ето защо Джордж Сорос и приятелят му професор Джефри Сакс така яростно критикуват Международния валутен фонд и Световната банка? Представете си колко нови допълнителни заеми щеше да има да върха опърнаният руски мъжик и колко допълнителни финансови удари щяха да нанесат Сорос, Сакс и компания, ако (не безгрешните) МВФ и СБ бяха предоставили на възпитаната от тях олигархия милиарди долари за реализиране на нов план “Маршал”!

В България Сорос игра по същата схема – постави на ключови места свои хранени хора. Заложил преди всичко на съплеменници и по-малко на туземци. Изгради с минимални средства добре разклонена мрежа от сътрудници и хора за влияние върху институциите, върху културните, религиозните, етническите, икономическите и политическите процеси. Настани се у нас през 1990 г., заемайки мястото на закрития Отдел “Култура” към ЦК на БКП. За председател на “Отворено общество” назначи последователно Румен Воденичаров (говорител на СДС, а по-късно кандидат за вицепрезидент на БСП), Георги Прохаски (бивш партиен секретар от Института за международни отношения в Москва) и Евгений Дайнов (от Института по история на БКП). Когато през 1997 г. поставиха на власт

Иван Костов и СДС, спомоществувателите Джордж Сорос и Майкъл Чорни назначиха Александър Божков за вицепремиер – подобно на Анатолий Чубайс, със задача "правилно да разпределя собствеността". Довереният Прохаски стана божков съветник и шеф на Българската фондова борса, където се предпологаше, че както в Русия ще се доразпредели националното богатство чрез големи пакети от акции – досещате се в чия полза. Секретарят на "Отворено общество" - Караджов пое БТК – българската "Свободенвест", учреди съвместното дружество "Рила софт" между нашия Телеком и соросова офшорка и накрая оглави Комисията за управление на кризи. "Филантропът" Джорж Сорос създаде подобни мрежи за влияние и контрол в повечето страни от бившия социалистически лагер.

А какво стана със съюзниците на западните демокрации от Източния блок, лежали заради идеалите си в затворите на ГУЛАГ във времената на Студената война? Къде са те днес? Как живеят в мечтаните нови "демокрации", управлявани от Божков, Костов, Березовски и Чубайс? Отговор на въпросите дават самите затворници чрез обръщението си до френско-германския телевизионен канал "Арте", изпратил свой екип да снима по поръчение на "Амнести интернешънъл" филм за политическия затворник Янко Янков с показателното заглавие "Десет години по-късно...".

ОБРЪЩЕНИЕ

До свободните граждани на Франция и на целия Западен свят от група политически затворници на комунистическия режим в България

Граждани на свободния Западен свят,

Към вас се обръщат все още живите мъченици на комунистическия режим. Ние, затворниците от българския "Гулаг", бяхме главни съюзници на вашите правителства във времената на Студената война. Текстовете от наши, пренесени през високите затворнически зидове с риск на живота декларации срещу подгизненския режим, кънтяха от трибуните на правозащитни форуми, организирани от вашите политици, в Белград, във Виена и в Париж. Имената ни не слизаха от страниците на западните вестници. Гласовете ни се чуваха по радиостаниците на Свободния свят. Нарушенията ни права натезаха в изобретената от ваши стратегии "Трета кошница". Не съжаляваме, че нашите големи страдания бяха използвани за дипломатически натиск срещу Източния блок под мотото "Да защитим човешките права!"

Но десет години след пагането на Берлинската стена нашият живот и нашите права са отново застрашени. Застрашено е съществуването и на най-близките ни същества. Застрашават ги новите управници на България, дошли на власт не без помощта и на Запада. Потресаващ факт е, че послушни конформисти, обслужвали предишното управление, са днешните съюзници на Западните демокрации. А ние вече не сме нито приятели, нито врагове. Ние сме безименните герои от новата "Епопея на забравените" в най-новата история на България.

Кои са в наши дни управниците на страната?

Министър-председател е кариеристът от катедрата по идеологическите дисциплини във ВМЕИ Иван Костов, възхвалявал в трудовете си вожда на световната комунистическа революция Ленин.

Председател на Народното събрание е адвокатът Йордан Соколов, член на ръководството на адвокатурата, отстранил по нареждане на Живков стотици неудобни на комунистическата власт адвокати през седемдесетте години.

Председател на Комисията по външна политика в Парламента е придворният журналист на предишния режим Асен Азов, след 1992 г. - кредитен милионер, виден борец срещу американския империализъм.

Министър на вътрешните работи е най-младият член на БКП в системата на МВР Богомил Бонев, изявен активист на партийната организация в репресивното министерство.

За нас няма място, няма хляб, няма бъдеще в тяхната "демокрация". За тях ние сме класови врагове. И преди, и сега нашите имена и дела са неудобни за управниците в страната. Контролираната преса умишлено укрива истината от гражданите. Затова българската общественост е относително безразлична към съдбата ни. Разбираемо е безразличието и на министрите и на президента. Това са хора без политически позиции в миналото. Хора без политическо минало. В България няма неконтролирани от тайните общности партии и граждански сдружения. Мит е съществуването на гражданско общество. "Неправителствените организации" се оглавяват от съпруги на министри от правителството, съпругата на премиера и съпругата на президента. Щедрото финансиране от Запада отива в ръцете на комунистическите агенти и на техните деца. Изградил са широко разклонена мрежа от организации-капани за лесни печалби, отделяни от вашите данъци.

Такава една организация, оглавена от Михаил Неделчев, определя днес кои са били в България дисидентите. Затова нашите имена не могат да фигурират в лансирания от него Международен речник на дисидентите.

Съюзили се с комунистическите наследници, западните демокрации и техните правозащитни организации остават с неизпълнен морален ангажимент към истинските български дисиденти. Десет години ние ги предупреждаваме, че техните нови съюзници са крадливи и неверни. Разразилите се напоследък международни финансови скандали с руско участие отвориха очите на свободните западни граждани къде отиват парите им. Те трябва да знаят, че България продължава да е филиал на Русия и случващото се в Москва се отнася и за София в пълна сила. Сегашните ни управници не са искрени западни съюзници. Дори да ги приемат в НАТО и в Европейския съюз, те ще продължават да ви шпионират в полза на Русия и да ви крадат.

Вие, гражданите на Република Франция и на Свободния свят знаете, че не съществува "по-малко или по-голямо зло". Има Зло и Добро. Има Истина и Лъжа. Има борци за свобода и поддръжници на тирани. "По-малкото зло", на което заложиха правителствата на Свободния свят в България, се превърна в Чудовище. Погледнете Истината в очите. Посочете я и на вашите правителства. Защото не в Силата е Бог, а в Истината.

30 октомври 1999 г. София, България

Погнавали обръщението:

Илия Минева - възпитаник на Тулузкия университет във Франция, основател на Независимото дружество за защита правата на човека в България, прекарал 27 години в комунистическите затвори заради своите демократични убеждения, дълги години преследван и изселван.

Петър Гогов - режисьор в киностудията за игрални филми "Бояна", създател на Българския антикомунистически съюз "Расате", осъден от режима "за водене на борба срещу Съветския съюз".

Григор Симов - в продължение на 20 години специален "клиент" на Държавна сигурност, шест пъти осъждан за опит за бягство през границата, за опит за бягство от затвора, за шпионаж и създаване на противодържавна организация, многократно изселван.

Ангел Грънчаров - най-младият затворник в политическия отряд на Старозагорския затвор. Осъден за пропагандиране на антисоциалистически идеи. Преследван, затварян и разследван заради съчинения и убеждения и от днешния "демократичен" режим.

Георги Константинов - осъден на 20 години затвор от живковия режим. Заминал за Западна Европа след изтърпяване на десет години от присъдата. Извършени са несполучливи опити за покушение върху живота му от агенти на ДС и в чужбина.

Стефан Вълков - изтърпял 25 години в комунистическите затвори. Включен в проекта за речник на дисидентите.

Румен Панков - политически затворник със седемгодишна присъда.

*Разпространил за Интернет Тошо Пейков
30 октомври 1999 г. 21:20, София-България*

ЗАЩО СА ЗАБРАВЕНИ ДНЕС БЪЛГАРСКИТЕ ПОЛИТИЧЕСКИ ЗАТВОРНИЦИ И ДИСИДЕНТИ

П О С Л А Н И Е

от Тошо Пейков - докторант в Института по социология при Българската академия на науките (БАН), депутат от 36-то Народно събрание, член на Управителния съвет на Базисния институт за защита на човешките права, заместник-председател на основаната от политическия затворник Янко Янков Партия Либерален Конгрес (ПЛАК)

Граждани на Република Франция и на Свободния свят,
От 1989 г. изследвам проблемите на прехода и съдбите на политическите затворници и дисиденти в България и в страните от Източния блок. Посветих на изследването си три обемни монографии, отпечатани от издателството на ПЛАК "Янус" ЕООД.

Институтът по социология при БАН включи основния ми труд **"Записки по българските реформи - анализ на един неуспешен преход"** в задължителния минимум за подготовка на докторанти и аспиранти. Книгата бе преиздадена три пъти. Контролираните български медии не допуснаха нито една рецензия за нея. Основните ми научни тези са следните:

1) Революциите в Източна Европа бяха организирани отгоре и отвън поради натиска и интересите на западните държави. Глобализиращото се производство и глобализиращият се пазар наложиха нови изисквания и към финансовата сфера - капиталът да преминава бързо и безпрепятствено и през установените след Втората световна война национални граници и *"железни завеси"*. Тази е главната причина за събарянето на Берлинската стена.

Външни са за България основните движещи сили на вътрешнополитическите промени. Ще откриете тези сили между западните управляващи елити и сред присъединилите се към тях постсъветски елити. Между лидерите на Съединените щати и на Съветския съюз бе договорен в основни линии новият световен ред и новият политически модел. Наричам го *Модел на конвергенция на елитите* - модел на кооптиране на победените от победителите в Студената война. Кооптирането гарантира сигурност и безнаказаност на бившите комунисти и на техните деца. (Гарантира почетна капитулация!) Фактически САЩ и Западът им дадоха пълно предимство, приобщавайки ги към себе си. (Предпочетоха Съветската мафия пред Съветската армия.) Тази е главната причина за хладното отношение на западните правителства към мъчениците на комунизма, за изтласкването им от реалната политика в немилост (с мълчаливата благословия на Запада) и в забвение.

2) Бившите служители на комунистическия режим от партийните структури, от стопанската номенклатура, от държавния апарат, от службите за сигурност, от министерството на външните работи, от външната търговия, от банките, научни работници и журналисти - сътрудници на разузнаването, милиционери и толерирани от властта дейци на изкуството, са днес новата, благословена от Запада, политическа класа, новият икономически и културен елит. За тях не съществуват репресии, нито проблеми с властта. Хедонизъм и подражателство, безидейност и нагаждачество ги направляваха към Западна начин на живот. И им даваха смелост да отхвърлят идеологическия диктат. Тези са именно в България вътрешните движещи сили на революциите, организирани отгоре и отвън. Те са *"прогресивната класа"*, новите съюзници на Запада. Опитни слуги - вербувани от ДС и КГБ, след 1989 г. преминаха *"на двойна езда"* при нови господари, без да забравят *"старата служба и старата дружба"*.

3) Новите им партии, клонинги на БКП, нямат социална база и опора в българското общество. Икономическа основа са фирмите на разузнаването, регистрирани от ДС, ГРУ и КГБ във Виена, Лихтенщайн и Цуг. Работодатели на *"модерните"* български политици са лидери на мафиотски икономически групировки - "Трон", "Мобилтел", "Мултигруп" - Лучански, Доинов, Чорни, Грашнов, Павлов. Поклоните на кабинета на Запад се неутрализират от поклони на Изток. Целта на поклоните е властта да трансформира получените пари от западни банки и ганъкоплатци в активи на руски мафиотски структури, призвани да опазват руското влияние на Балканите. Голяма част от новите западни заеми се ползват от българското правителство за покриване на стари дългове, направени от същата мафия. Тази е главната причина за всяка корупция в България.

4) Приватизационните сделки на премиера Костов способстваха да се запази доминиращото влияние на полулегални структури в българската икономика. Добре информирани, гражданите на Франция си спомнят призива на президента Ширак към българския президент Стоянов за коректно отношение към офертата на френския консорциум "Семен Франсез" при наддаването за нашия голям завод "Девня цимент". Въпреки това режимът на Костов присъди завода на мафиотската фирма "Марвекс" - структура на КГБ и ДС. (След този некоректен жест отношенията между двете правителства достигнаха точката на замръзване.)

Съмнителни руски офшорни компании получиха в подарък металургични заводи, химкомбинати и рафинерии. Започна последният етап в борбата за запазване на руското влияние у нас - битката за енергетиката, битката за атомната електроцентраля.

5) Главните политически актьори в България като правило нямат дисидентско минало и не са били открити противници на режима. Комунистическата партия създаде своя дирижирана и послушна опозиция в лицето на СДС с помощта на западни експерти. ДС имаше изключително силни позиции в десетонемврийските групи и движения. Нейни агенти ги направляваха и ръководеха. Под техен контрол са излъчени елитите и правителствата след 1989 г.

6) Чрез методите на държавна сигурност и при мълчаливото съгласие на Запада от реалния политически живот бяха отстранени истинските борци за демокрация и техните партии: Илия Минев и образуваното от него през 1988 г. *Независимо дружество за защита правата на човека в България*. Петър Гогов и *Независимата демократическа партия*, която той основа. Янко Янков и *Партия Либерален Конгрес*, която през 1993 г. беше трета по сила и влияние в

демократичния спектър. Янков бе отстранен от Политическата кръгла маса в началото на 1990 г. В същото време като платен експерт на комунистите на кръглата маса участваше сегашният *"демократичен"* премиер на България Иван Костов.

7) През 1998 г. в страната се заговори за така наречения *Международен речник на дисидентите от бившите социалистически страни*. И че за издаването му Американският Конгрес е отделил няколко стотин хиляди долара. Сред удостоените в речника се чува имената на официални агенти на ДС, както от политическите партии в България, така и внедрени от ДС на запад. В същото време в речника отсъстват имена на известни политически затворници.

На 30 октомври 1999 г. във Военния клуб в София започна представянето на проекта. Ето какво казва през далечната 1991 г. генерал Антон Мусаков - последният началник на политическата полиция (Шесто управление на ДС) за личността на съставителя на речника от българска страна Михаил Негелчев: *"Те никога не са страдали. За нищо не са били репресирани. Даже са помагали други да изпитват мъка. И много бързо забравиха как щедро бяха облагодетелствани от режима, как безсрамно превишава гръб, как грабиха с всички сили от народната хазна ...Петко Бочаров, Енчо Мутафов, Михаил Негелчев."*

Днес Бочаров е журналист в американското радио *"Свободна Европа"*, Мутафов е изтъкнат демократ с добра заплата, а Негелчев е храненик и *"говорител"* на Свободния свят.

Жители на Свободния свят,

Отхвърлете неверните слуги, които служат на двама господари. Спомнете си имената на истинските борци срещу деспотичния комунизъм. Днес Янко Янков, Илия Минева, Петър Гогов, Ангел Грънчаров, Григор Симов, Георги Константинов отново се нуждаят от вашата солидарност. Янков поиска политическо убежище от режима на Костов на запад, Минева доживява в унижателна мизерия, в приют за бедни старци, сетните си дни, Гогов и Грънчаров са болни и безработни. Хора с висок морал и с висока квалификация. Но за тях няма работно място в гържавата на Костов. Попитайте българския президент, българския премиер, при честите им визити в Западна Европа и Брюксел, знаят ли къде са днес, от какво живеят мъчениците на комунизма. Попитайте и вашите правителства. Къде са най-верните им съюзници от миналото? Нещо повече:

Истинските съюзници на демократичния свят са потресени от факта, че много западни политици открито се показват с техните мъчителни, с приемниците им в гържавната власт, в бизнеса. Скандална за тях и за българското общество е информацията, че американският президент Бил Клинтън и жена му Хилари Клинтън са приели солидна сума пари от най-голямата мафиотска структура на КГБ в България - "Мултигруп", изсмукала активите на не едно българско предприятие. Скандална е фотографията на президента на САЩ със съпругата на компрометирания мафиотски водач Илия Павлов - Дарина, отпечатана на първа страница на в. "Труд" на 27 октомври 1999 г. Госпожа Хилари знае ли, че в предизборната си кампания ще използва пари, откраднати от залька на българските граждани и от бегстващите български антикомунисти - съюзници на Америка. Унижателна за демократичния свят е подобна конвергенция между западните елити и *"елитите"* на източната мафия.

Като участник и изследовател на опитите за демократизиране на България, с тъга констатирам, че користно са използвани и употребени от политици на запад и на изток безмерните страдания на политическите затворници в България.

Обръщам се към вас с надеждата, че ще обърнете внимание на вашите лидери, та истинските дисиденти да получат дължимото признание от западните демокрации.

Защото:

"Ако справедливостта пропадне няма смисъл хора да живеят на този свят."

(Ем. Кант)

30 октомври 1999 г., София-България

Тошо Пейков

Бележка на автора:

На 16 януари 1999 г. се навършиха 11 години от учредяването на Независимото дружество за защита правата на човека в България. Един ден преди това основателят на Дружеството господин Илия Минева и неговите съмишленици отбелязаха събитието с пресконференция. Доктор Константин Тренчев и Петър Гогов дадоха идея от името на няколко политически партии и обществени организации да изготвим предложение до президента за награждаване на най-изявения жив български антикомунист Илия Минева с орден "Стара планина" или "Магарски конник". На 18 януари 1999 г. внесох предложението, надлежно подписано от Константин Тренчев, Петър Гогов, Янко Янков и още петима общественици в канцеларията на президента и получих входящ № 9401 Дело № 107, "Получено на 18.1.1999 г.". Копия от текста занесох лично в БТА и пуснах в пощенските кутии на централните всекидневници. Нито БТА, нито един вестник отразиха предложението. Четири месеца то бе пазено в тайна от контролираните медии. На 12 май във вестник "Сега" се появи една неточна информация под заглавие "Президентството крие писмо от Тренчев?" Обадих се в прессекретариата на президента – никои не знаеше нищо за награждаването на господин Илия Минева. Според секретарката госпожа Дойчинова още на 25 януари документът бил докладван на Петър Стоянов, но неговото мнение било, че трябва да се изчака подходяща дата – евентуално рождена на стария човек 25 декември, когато той навършваше 82 години. Позволих си да припомня на гържавния глава, че декември е твърде далеч, а по-близка подходяща дата е 2 юни. Дойчинова ме увери, че награждаване ще има, но не с орден "Магарски конник", който бил предназначен само за чужденци. (Действително с такъв орден президентът награди Джордж Сорос преди две години и 24 изявени български евреи послучай 24 май 1999 г.) Бай Илия не дочака президентската милост. На 30 октомври го посетихме с Петър Гогов и с Григор Симов в дома за стари хора в Пазарджик. Той подписа обръщението на политическите затворници, а на 6 януари 2000 г. в 17,30 часа се спомина в София. Помолех Христо Минчев – Конго да издири в Пазарджик паспорта на стария човек. Заедно с него получихме смъртния акт в правителствена болница, където незная кой, незная кога го беше докарал със служебен мерцедес, но без паспорт. Дежурната лекарка бе известила сина Стоян, който заедно с братовчед си цяла нощ праха и гладиха чужди дрехи, за да облекат в приличен вид българския светец, починал по време на управлението на СДС, без собствено облекло. Приживе носеше смачкана ватенка и чужд панталон. Помолех доктор Тренчев и той пое разноските по погребението. Отпечатахме некролозите, поръчахме ковчега и венеца и като насрочихме с близките погребението за неделя, се разделихме. В централната емисия на Канал 1 се появил говорител от името на президента и изказал съболезнования на близките на бай Илия, заявявайки готовността на партията на Муравей Радев да организира пишно погребение в ... понеделник. Разтревожен Стоян Минева ми се обади по телефона. Започваше се борба за тленните останки на големия българин, организирана от недостойни властници. Съобщихме на поребалното бюро новата дата. Ето как вестник "Монитор" е описал тъжния ден: "Всички оцелели съзатворници на Илия Минева се събраха в родния му град Септември, за да се поклонят пред паметта му. Въпреки очакванията президентът Петър Стоянов не дойде. Закъснели за поклонението, в църковния ритуал се включиха лидерът на БДФ Муравей Радев и шефката на ПГ на СДС Екатерина Михайлова. "Защо идвате сега, когато няма нужда от вас?", попита ги Коце Иванов, един от основателите на НДЗПЧ." Погребяхме бай Илия на 10 януари 2000 г. в тихото гробище на Саранево – Септември в гроба на втората му жена Ангелина. На погребението дойдоха повече от 1000 души от цялата страна, между които Петър Гогов, Георги Константинов, Стефан Вълков, Дяanko Марков, Константин Тренчев, Иван Татарчев и други. Изброените произнесоха надгробни речи

с преклонение пред делата на покойника и с омерзение към днешното управление. На 16 февруари се изпълниха 40 дни от кончината. Събрахме се едва двадесетина души заедно със свещеника на гробището в Септември. От горе изброените присъства само Петър Гогов. Христо Минчев – Конго показва в салона на градчето видеофилм, заснет от него на погребението. Президентът отново не пристигна...

На 8 януари почина и Стефан Савов, погребан пишно, с държавни почести от президента, премиера и цялата актуална политическа върхушка, довела България до нова катастрофа. В надгробното си слово министър-председателят Костов заяви, че господин Савов все пак доживял да види България такава, каквата е мечтал – свободна, уважавана и силна. Единствен обективен анализ във вестник "Монитор" публикува Волан Сидеров:

Кой затри българския Нелсън Мандела

Монтираха ореол на Савов, докато Илия Минев умря в мизерия

В събота вечер БНТ отдели една трета от централните новини, за да почетте паметта на Стефан Савов. Пред публиката той беше представен като основен строител на нова България, стълб на демокрацията и водещ антикомунист.

Ден преди кончината на Савов почина един друг българин, който заслужава много повече признание за позициите си в битката с комунизма, на която посвещава целия си живот. Това е Илия Минев – патриот, националист, антикомунист, прекарал 27 години в затворите на тоталитаризма. Илия Минев е завършеният пример за това, как може да бъде пренебрегнат един истински борец за демокрация за сметка на една изкуствено създадена легенда.

Защото легендата Савов беше сътворена от режисьорите на Кръглата маса, на това удобно за външните продуценти СДС, което днес управлява България като чужда държава. Минев не се побираше в тези калъпи. Затова умря в мизерия, без да бъде допуснат дори за ден в политиката след 1990 г.

Защо всички днешни политици възпяха Савов?

Днешната политическа върхушка е от същия инкубатор като Стефан Савов – безлични хора, без собствени инициативи, без истинска мисъл за страната и народа си. Единственият начин да станат важни е да се легендират. Стефан Савов се появява в СДС, когато вече е ясно, че ще има избори и в парламента ще влезе втора голяма партийна сила освен БКП. Тогава, когато се разбира, че "вече не бият" за антикомунизъм. Дори напротив, може да станеш народен представител. По време на протеста на Екогласност на 3 ноември 1989 г. Савов отказва да се включи в демонстрацията. "Не ме замесвайте в такива неща", казал бъдещият председател на парламента, спомня си един от екоактивистите... В сравнение със старите муцуни от неформалните движения като Собаждиев, Тренчев и други, Савов е просто никой. Внезапно обаче той става фигура номер едно в предизборната кампания на СДС в София. Желю Желев не е експониран така, както дотъчери неизвестният преводач, пръв асистент на Леда Милева, награден с орден "Кирил и Методий" лично от Тодор Живков. След спечелените с малко избори през 1991 г., на Савов е дадено почетното място шеф на парламента... В политиката Савов не остави следа, за да бъде величан, както днес върхушката го прави. Политиците ни обаче говорят суперлативи за него, защото самите те се чувстват произведени от нищото, хора на фалшивата слава, знаещи дълбоко в себе си, че не са направили нищо полезно за България, а много често дори са я продавали.

Президентът Стоянов пренебрегна антикомуниста Минев

За разлика от Савов, Илия Минев няма нужда от изкуствена биография. Роден е в Саранево през 1917 г. Още като ученик застава на страната на патриотичните сили и получава удари от комунистите. През 1941 г. Минев завършва инженерна химия в гр. Тулуза, Франция. Още на 10 септември 1944 г. новата власт го настъпва с тежък ботуш. Той е осъден на смърт за противодържавна дейност. По-късно смъртната присъда е сменена с доживотна. Илия Минев не се пречупва пред комунистите. Той е един от единиците, неподписали декларация за сътрудничество с властта и за отказ от идеите си. За това плаща с 27 години затвор, от които 1860 дни карцер – цели 5 години! Който е бил в затвора може да каже какво значи това.

Нечовешките страдания на антикомуниста Минев не са оценени от новата власт. "Съжалявам, че не се включи в СДС", казва днес след смъртта му Желю Желев. Това е или амнезия или цинизъм от страна на бившия председател на НКС на СДС. Той би трябвало да знае, че Илия Минев не беше допуснат да припари до СДС. Още на първия митинг на 18 ноември 1989 г. Минев бе изтласкан от организаторите на митинга – комунистите Чавдар Кюранов и Анжел Вагенцайн. За бившите бекаписти, радетели за перестройка, Минев беше "пангизчия", "фашист", "легионер". В същото време те държаха огнени речи срещу комунизма, без да дават гумата на единствения оцелял, непредал се антикомунист у нас. Тези, които са помислили, че през 1997 г. на власт дойдоха вече други сегесари, антикомунисти, грешат. В края на 1996 г. близки на Минев предлагат той да бъде взет предвид от Иван Костов като бъдещ съюзник на СДС. "Кой беше този?", попитал Костов. След като му обяснили, той се намръщил и дал да се разбере, че идеята не му харесва.

На 18 януари 1999 г. при президента Стоянов в партии и движения внасят предложение Илия Минев да бъде награден с орден "Магарски конник" за заслуги към България. Стоянов отклонява въпроса и така не прави поне този жест на признание към един отиващ си страдалец.

Защо типът Минев никога няма да стане моделът Савов

Поразяващо е единодушието на всички нови властници след 1990 г. към Илия Минев. За тях той е нещо непонятно, плашещо. Как може да издържиш 27 години в ужасните комунистически затвори, как може да излезеш жив след 1860 дни карцер, това е нечовешко. Конформистите не могат да преглътнат отдаването на един живот в жертва на патриотичната идея. Как да приемат нещо извънземно за тях като Минев? Типът Минев ги плаши. Затова го оставиха да умре, прекарвайки последните си години в старчески домове, без пари, дрехи и минимални грижи. Затова пък самият Нелсън Мандела призна, че има на света един човек, който е по-изстрадал и преживял повече време в затвора от него. И това е българинът Илия Минев. Което значи, че новата политическа върхушка не успя да затрие спомена за най-големия български антикомунист и патриот...

Вестник "Монитор", 10 януари 2000 г.

Местните избори

През месец октомври 1999 г. се проведеха местни избори, в които участва и Партия Либерален Конгрес. Използвахме трите минути телевизионно и радиовреме, за да кажем истината за управлението на СДС. Представям ви заключителното обръщение към българските избиратели, произнесено от мен по БНТ и БНР:

Драги българи,

Изпращаме една мъртво родена изборна кампания. Но вие проумяхте – изборите в България нищо не решават. Ако решаваха, те щяха да бъдат забранени!

Спомнете си безкрайните надежди на безкрайния преход.

Надеждата за свободно придвижване. За личен просперитет.

Милиони българи са обездвижени и закрепостени. От мизерия. От външна политика. Лъжат ни, че уж преодолели Шенген, че уж ни приемали в Европа... Истината е, че нови страни въвеждат нов визов режим. Срещу режима на Костов.

България отново е в рецесия.

Спадът на икономиката, на доходите у нас бележат световни рекорди. Задава се обща икономическа и банкова

криза.

В туземните страни много се краде. А крадците остават ненаказани. Кражбите са патент на управлението. В България туземци ли живеят?

Спомнете си дългия списък от кредитни милионери. С близо 50 милиарда долара "лоши кредити". Не сте предали на съда нито един. А им обещаваме вече данъчна амнистия. И амнистия за мръсните пари. Опрощаваме им от ваше име откраднатите от нас пари... Ето, къде са парите ви!

Приятелите на властта – Павлов, Йосифов, Стойчев, Кюлев, върнаха ли краденото? Отработиха ли го в затвора, както се полага – "два дни за три"? Ами Асен Азов? Той не взе ли от Първа частна 40 милиона? А колко върна? И по какъв курс? На вас милиони дадоха ли ви?

Къде остана надеждата за национален успех? За справедлива държава?

Управниците разграбиха страната. Обезкървиха България. Лишиха я от пари за армия и суверенитет. В нов дългов капан я вкарват...

Поклоните на кабинета на Запад се неутрализират с поклони на Изток. Полулегални структури на бившия Съветски съюз окупираха икономиката. Костов - Божков им харизаха без пари Кремиковци, Плама, Химко, Петрол, Нефтохим, Агрополихим. Обслужват довелите ги на власт Лучански, Чорни, Грашнов и Виенската мафия на Дойнов. Опрощават им нови милиарди. Те са скритата власт, която ви граби и манипулира чрез марионетките си от всички партии.

Къде остана надеждата за самоуправление?

За духовен подем? За демографски прираст? За социална сигурност?

За десет години прокудиха над половин милион българи. Не се родиха четвърт милион. От болести погинаха десетки хиляди.

"Живот на дъното" ни предложи продажният елит. Балкански "Ъндърграунд". Захаросан с "Оркестър за сватби и за погребения". В такъв оркестър се е превърнала несклопаната им пропаганда. Убеждават ви, че вие – едва оживели след реформите им, днес живеете още по-добре...

Питате ме, "а има ли и добра вест?"

Да! Има! Добрата вест е, че тяхната свърши. Любовта започна с лъжа, но завършва с истина! Истината е, че България не е страна на туземци! България е била върхът и ще бъде! Такава ни е съдбата - да бъдем!

Забележка: Цензорите от БНР се опитаха да спрат обръщението. С господата Иван Ценов и Петър Гогов дадохме предупредителна пресконференция и текстът беше излъчен, като включихме и сърцераздиращата музика на Горан Бреговиц от "Ъндърграунд", изпълнена на флигорна.

"Забележителен юбилей"

Дирижираното от постсъветската мафия и от спекуланта Сорос управление на СДС получи сериозно предупреждение на местните избори. На 10 ноември 1999 г. се навършиха десет години от преврата, организиран отгоре и вдъхновен отвън. Публикувах във вестник "Ловечпрес" разказ за тогавашните събития в родния ми град.

НАЧАЛОТО

Революциите в Източна Европа и в България бяха отприщени със сигнал, даден отгоре и отвън. Те нямаше да се състоят, ако се бяха ограничили само до столичните площади. Ако не бяха ги погели по градчетата и селцата. Българската революция от 1989 г. е дребна и незначителна за световните мащаби. Въпреки това и за нея важат моралните правила на Солженицин: "Всяка революция отвързва инстинктите на най-елементарното варварство, силите на завистта, жестокостта и омразата на хората. Би било напразно да се надяваме, че революцията може да промени човешката природа – така, както толкова се надявахме на Френската и Руската революция".

Какво се случи в края на 1989-та? Това не беше "велика" революция. Не се роди нито една нова идея. Редуваха се предварително договорени събития:

- На 9 ноември падна Берлинската стена. На 10-ти падна Тодор Живков. На 3 декември Горбачов подписа капитулацията на Социалистическия лагер в Студената война. Специални групи от Гражданското движение атакуваха и разгромиха поделенията на ЩАЗИ в Берлин, Лаипциг, Дрезден и Зул. Стотици хиляди чехи излязоха на площадите, Румънците убиха Чаушеску...

- Между народите от Източния блок стартира някакво негласно състезание. Стимулираха го от Москва и Вашингтон. Оглавиха го в България не противници на предишния режим, а помазани от двете Метрополи "реформатори". С идеи и енергия го захраниха интелектуалци. Митинги заляха страната. Въпрос на чест беше кой град ще изпревари. Митинг си направиха и троянци.

А ловчалии чакаха и мълчаха. В областния град нещата вървяха постарому. По-нетърпеливите тук мислеха като убития от властите журналист и поет Георги Заркин: "Нам нужни са ни храбреци/ -задават се барутни жътви./ Поне станете вие, мъртъвци,/ защото живите са мъртви." В големите градове анонимността вдъхваше смелост на "революционерите". Но не така беше с храбреците в малките градчета.

На 23 декември 1989 г. в Ловеч се разчу, че неизвестна екологична организация свиквала митинг. По площад "Тодор Кирков", под бдителния поглед на момчетата от Държавна сигурност, започна едно обнадеждаващо раздвижване. От обяд около паметника на обесения революционер зацъкаха най-нетърпеливите. Пазителите на властта надничаха иззад шадравана. Наоколо спираха хора и подпитваха: Кога ще започне ловешкият митинг?

Двамата с брат ми също обикаляхме. Бяхме приготвили плакат за зверствата в лагера. Симбата и Галя отблъскаха подигравките на специално дошлите на площада троянци. Те размахваха някакви листа. Манчо и приятелите му подканяха насъбралите се ловчалии да се запишат в рекламирана от тях организация, в някакво несъществуващо още троянско СДС. В ръцете си те всъщност държаха програмната декларация на "Подкрена" от септември. Иван Семков и Кина Стойчева я разпространяваха отдавна в "Елтос". Не желяехме троянци да ни организират митинг. Нищо, че този на 23 декември не се състоя. По-късно се разбра, че "гругарят Първи" - Лазар Дончев - е привикал Младен Стоянов и му препоръчал вместо да прави митинги, да си иде за коледните празници малко по-рано на село. Но слухът събра на площада непредвидени в сценария луди глави. И те си уговориха нова среща.

Ще се спра на трите най-важни събития, произлезли от тази среща - организирането на опозиция със собствена програма, свикването на независим от властите митинг и шествието – поклонение до лагера.

Програмата

В мразовитата вечер на 29 декември се придвижвахме крадешком към мястото на срещата – високия блок под градинката на автогара. В дома на Бено Първанов Галина Йочева, Иван Семков, Стелиян Петров, Кина Стойчева, Юри Йорданов, Симеон - Симбата, Слави, Светослав, Пламен и аз основахме клуб "Демокрация". На една разколпана "Марица" написахме Програмата. Всеки дойде с предварително обмислени идеи как да изглежда тя. Събрахме се само за провеждането на един митинг на честта, а създадохме клуб с над 2000 члена от 20 селища в цялата страна. Реестрирахме го по Закона за политическите партии. Всички по-значими действия бяха проведени под егидата на клуба. До изборите за ВНС той беше Ловешкото СДС, отворен за всички граждани с демократични убеждения.

Митинга

Агентите не успяха да блокират нашата дейност. Привлекателна сила имаха както Програмата, така и Резолюцията от първия митинг. На конференцията на Клубовете за демокрация през май 1991 г. в Баня Ловешкият клуб изигра главната роля (извън сценария) при свалянето на Петко Симеонов. Ето какво казва самият той няколко години по-късно в книгата си "Голямата промяна": На 14 януари 1990г. се "провежда митинг в Ловеч, организиран от клуб "Демокрация". Там е приета обширна Резолюция, в която има всичко: "В новата Конституция да се регламентира официален публичен ритуал за предаване и приемане на властта"."

Шествието

Членовете и симпатизантите на клуба нанесоха стратегически удар в изключително важен момент чрез разкритията за лагера "Слънчев бряг" край Ловеч. Респектирахме обществото с поставянето на черния кръст и с шествието – поклонение до кариерата на 23 март 1990г. "Разкритията за ужасяващите престъпления свалят значително гарда (при преговорите на Кръглата маса) на БКП. Свинете, изяждащи трупове на убитите лагеристи, стават сумарният образ на цялата сталинско-живковска система.", пише участникът на Кръглата маса Петър Дертлиев. На 13 февруари в дома на болния Иван Семков с Кина Стойчева и г-р Галина Йочева подготвихме най-важния документ за шествието – Декларацията, разпространена и чрез БТА:

"Време е обществеността у нас да научи истината за концлагерите в Белене и Ловеч точно и конкретно: - Чия беше идеята за създаването им? - Кога и защо бяха създадени?... - Какъв е броят на загиналите и къде е мястото на безкръстните им гробове? Знаем, че много от престъпниците са зараляли обезобразените трупове на невинните си жертви в блатата на Белене, а някои от същите садисти-надзиратели от ловешкия концлагер са все още сред нас и преустроили се крачат с лозунги за демокрация..."

"Получихме страховити заплахи, некролозите ни бяха разлепени предварително по улиците на Троян и Ловеч.

Днес някои герои от песента на Тодор Колев "Нямаше диско, нямаше реге..." може би ще се опитат да ospорят тезите ми. Заради тях бих желал да завърша изложението си с думите на Кант: Ако справедливостта пропадне, няма смисъл хората да живеят на този свят. И с думите от Светото писание: Не в силата е Бог, а в Истината!

5 ноември 1999г., София

Тошо Пейков

Забележка: Програмата, Резолюцията и Декларацията читателите могат да прочетат в основното ми изследване "Записки по българските реформи". Книгата е включена в задължителния минимум за подготовка на докторанти и аспиранти в Института по социология при БАН.

"Борбата" срещу корупцията

Есента премина под фалшивото мото на президента "На борба срещу корупцията!" Журналистката Светлана Войнова ме попита какво мисля по темата и на 8 декември вестник "Македония" публикува интервю с мен под заглавие "Корупцията произтича от фирмите за прикритие на бившето разузнаване". Помествам го с големи съкращения.

- *Господин Пейков, вестник "Либерален Конгрес" преди години се разпространяваше в парламента с цел да запознае депутатите с някои скандални ваши разкрития. С какви намерения започнахте тогава тази кампания?*

- За мен това не беше кампания. Тогава имах възможностите на народния представител и успех да оглася някои проблеми, които по-сетне станаха общонационални... Имам 50 изказвания в парламента, половината от които посветени на корупцията....

- *Колегите зададоха въпрос на президента защо секретарят му Красимир Ангарски е все още в борда на Българоруската инвестиционна банка (БРИБ), отговорът бе: "Станал е такъв, преди да стане мой съветник."*

- Петър Стоянов знае как стоят нещата... Като шеф на Банковата консолидационна компания (БКК) Ангарски позволи на Емил Кюлев да приватизира неправомерно ТСБ, а на Атанас Тилев – БЗК. За награда Кюлев осигури на Ангарски топло място в БРИБ, а Тилев му предложи отговорна длъжност в БЗК. Следствие на тези машинации парите на вложителите бяха откраднати от ТСБ, а част от тях прехвърлени в БРИБ. През 1996 г. в пленарния съвет на тази съмнителна банка работиха рамо до рамо бъдещият вицепремиер от СДС Александър Божков и "омразните" на СДС професори Беров и Стоилов. Журналисти попитаха Петър Стоянов при връщането му от посещение в Русия през 1998 г.: "Не протестира ли Москва срещу желанието ни за членство в НАТО?" Отговорът бе "Не!" Предварително били поети ангажименти към Русия: първо – да се даде лиценз на (отстраненото вече заради незаконна дейност) руско застрахователно дружество "Юнипер", второ – през БРИБ да мине приватизацията на най-големите ни военни заводи. Такава приватизация е госта сложна. Свързана е с получени лицензи, за които България дължи стотици милиони долари на Русия.

- *Премиерът обяви война на корупцията, но уточни, че за нея са нужни доказателства.*

- В свои изявления по националните медии през 1998 и 1999 г. се опитах да обясня какво се крие зад така наречената "приватизация" в България и че служебното правителство на Софиянски с участието на Ал. Божков има привидни предпочитания към Запада, а в действителност изпълнява скрита задача да гаде на мафиотски и полулегални руски структури цялата икономика на страната. Предупреждението ми се сбъдна. "Химко", "Плама", "Девня цимент", "Петрол", "Агрополихим" бяха предадени от Божков на структурите на КГБ и ГРУ - базирани и регистрирани в САЩ, Канада, Испания, Австрия и т.н. Тези, които по геополитически съображения могат да покаят България да участва в преговорите за евентуално членство в ЕС, знаят, че у нас няма действаща пазарна икономика. България ще бъде поканена, но нито един почтен инвеститор няма да вложи пари у нас. Мафиотските структури заобикалят българските закони, създали са действаща престъпна мрежа – не плащат данъци, мита и такси, и затова продукцията им е по-евтина. Почтен инвеститор не може да издържи на такава нелоялна конкуренция. Проблемите на Стоянов и Костов са истински. Изкарването на този и получаването на евентуален следващ мандат зависят до голяма степен от ефективната им борба срещу сивата икономика - първопричина за корупцията.

В резултат на шумната, но ялова кампания, поведена от президента срещу анонимната корупция, българите престанаха да вярват, че някой изобщо се бори с нея, а президентският рейтинг падна с цели десет процента.

Корупцията не е от вчера

Бившият шеф на НСС (контраразузнаването) Юлий Георгиев написа през 1999 г. книгата "Българските спецслужби – с поглед към обединена Европа". Ето какво разкри за генезиса на корупцията той: "Преди 1989 г. с корупцията на високо ниво се занимаваше Държавна сигурност... сигналите за поразпасалите се висши партийни, държавни и стопански дейци все пак достигаха до върха на пирамидата... Вътрешните инструкции забраняваха да се събира информация за най-висшите ръководители и членовете на техните семейства. Този ред се спазваше безусловно. След 1989 г. в новите нормативни документи и във вътрешните инструкции на МВР тези зависимости, макар и в по-завоалцирана форма бяха запазени. Необходимостта да се гарантира политически неутралитет и лоялност към новата политическа система фактически поднови забраната и ограничението да се работи спрямо новия партиен елит и висшите държавни, обществени, синдикални и религиозни дейци, близките и роднините на новата номенклатура. Изведнъж се оказа, че кръгът на "лицата с имунитет" е значително по-голям от преди. Службите спокойно възприеха тези норми и се съобразяваха стриктно с тях... Партията или казано по-точно партиите,

започнаха да се сливат с властта, а тя от своя страна – да се ползва от партийния си имунитет. Тази двойственост гарантираше на политическия елит спокойствие и свобода на действие... Стигна се до там, че се започна преследване на "старата корупция" (на министрите от предишните правителства). Оказа се, че това е много по-лесно и политически изгодно...

- Мисля, че в момента има силен натиск срещу присъствието на руската мафия в България. В последно време американската администрация взе в свои ръце инициативата да пресече връзките ѝ с хора от политическия и икономическия ни елит – затова се разклати и първото правителство на Иван Костов..."

"Велика Европа" и разединена България между федерализма, глобализма и национализма

"Хиляда години едва стигат да се създаде държава; един час може да я превърне в пепел."

Лорд Байрон

Близо 200 години световният ред се крепеше върху националната държава и върху националния суверенитет. За нов световен ред и за ново световно управление пръв заговори през 1950 г. Джеймс Уорбърг - член на Съвета по международни отношения пред Сенатската комисия по външна политика във Вашингтон: *"Ние ще направим Световно управление независимо дали това ви харесва или не; със сила или с консенсус."* Четвърт век по-късно посланикът на САЩ в Италия Ричард Гарднър уточни начина - Новият световен ред ще бъде изграден чрез подбиване на националния суверенитет, чрез пълното му ерозиране отгоду нагоре, а не чрез остарелите фронтални атаки. От съветите му се възползваха президентите Картер, Рейгън и Буш... Като безспорни идеолози, обслужващи новия модел се наложиха Реймон Аарон, Збигнев Бжежински и Самуел Хънтингтън.

Днес в света се оформят два нови лагера на противостоене след Студената война - лагера на глобалистите (федералисти в Европа) и лагера на националистите. Без да вземаме страна в спора им, нека да се запознаем с някои от техните аргументи.

Идеологът на европейските федералисти Жан-Мари Гуно предупреждава, че се ражда един нов имперски свят, чиито граници заприличават на несигурните покрайнини на Римската империя. Никой не може да каже, дали краят на държавата-нация ще донесе добро или зло на света. Франсис Фукояма е песимист - вървим по стъпките на последните римляни - към упадък.

Пресметливостта на Запада

Национализмът е всепризнат двигател на Възраждането. Той бе умело използван и като двигател на промените от 1989 г., а след това опитомен от глобалистите и накрая заклеен.

Радикални трансформации по западен модел се извършиха успешно в страни, където главен мотор на прехода стана национализмът: Националното движение за обединение на Източна със Западна Германия доведе до интегриране на германската нация. (Без тази първа стъпка глобализацията и интеграцията на Европа биха били невъзможни.) Словашкият национализъм беше допълнително стимулиран и доведе до цивилизовано разделяне на Словакия от Чехия, давайки тласък на чешката трансформация. Полша постигна своите успехи благодарение на националното синдикално движение "Солидарност". Унгарските християндемократи заложиха на национализма като водещ до национален консенсус и интегриращ фактор. Словения извърши своето национално самоопределение извън границите на Югославия и върви към новото си възрождение. Прибалтийските държави Литва, Латвия и Естония прогласиха националната си независимост от Съветската империя. Всички успели страни (че даже и неуспялата Румъния) се сбоуваха с комунизма, развели националните си знамена. Само българската опозиция си избра за символ знамето на ООН.

Нациите манифестираха своето революционно значение за разрушаването на комунистическата империя, за разчленяването на Югославия. В същото време западните политици пресметливо подстрекаваха чуждите и успокояваха своите народи, че *"патриотизмът не е национализъм"*, че *"Съединените щати са най-фанатичната националистична страна"*, а национализмът в Източна Европа е под контрол. (Изразът е на журналиста Тимоти Гартън Аш, възпял в репортажите си революциите от 1989-та. Никой след това не чу подобно хвалебствие за национализма.)

Краят на нациите, на националната идентичност и на националния идеал

До края на осемдесетте години Москва претендираше за ролята на Трета Римска империя. За социален обединител на света. Според цитирания Гуно, пророкувал края на демокрацията, новата империя, която се ражда, няма такива претенции. Правото, което тя утвърждава е без държава, без Бог. Тя е атеистична, оставя свободно място и за безбожието и за нови религии. В тази империя от знаци златото се превръща в последен знак, в общ детерминатор, обединяващ всички знаци. А всеобщата корупция заменя вярата в бог и идеал. (Корупционните скандали около шефа на НАТО Вили Клаас, скандалът в Европейската комисия, скандалът около новия комисар Романо Проди, скандалът в ХДС на Хелмут Кол не са случайна аномалия, а логично следствие от триумфа на единствената универсална ценност - златото, в новия глобален модел.) Съвременната власт не е абстракция - неин реален израз са парите - този най-важен посредник между всички форми на власт.

Глобалистите за националната държава и за новия световен ред

Рушителите на държавата-нация са анонимни и трудно могат да бъдат разпознати. Според фон Райт на освободеното място се ражда конгломерат от системи, манипулирани от напълно невидими действащи лица. Промените са предизвикани от "появата на нова система за създаване на блага", твърди Алвин Тофлър. Оптимистично е изказването на помощник-държавния секретар в администрацията на Клинтън Струоб Талбът: *"През следващите сто години националността ще изчезне. Всички държави ще признаят единствената глобална власт."* (Талбът е известен почитател от миналото на Съветския съюз и на Горбачов.)

Прав е Тофлър, че както отказът от комунизма, така и поривът към евроинтеграция и нов ред са стимулирани от новата система за създаване и преразпределение на блага, наречена световна финансова система.

Идентичност и бъдеще на Западната цивилизация

В средата на 90-те години Европейската комисия изготви проект за споразумение между ЕС и САЩ с цел обновяване на Атлантическата общност. Американският професор Самуел Хънтингтън предложи обновлението да започне с приемане в ЕС и НАТО на млада кръв - страните от Вишеградската четворка, Балтийските републики, Словения и Хърватско. Името на България не бе споменато. Интересите на американци и европейци се разминават по много въпроси. Французите са силно привързани към ценностите на държавата-нация. Евроскептицизмът обхваща част от новациите - поляци и чехи.

Необходимият конформизъм

Западни пророци обявяват края на демокрацията, края на политиката, края на стария ред. На мястото на класическата политика се настанява обикновен конформизъм. *"Приспособяването се превърна в най-важна стойност - съвременният ръководител се оценява главно по неговата гъвкавост. Човекът в дадена организация не може да си позволи да има принципи, той трябва да има рефлексии. От него се очаква да предостави своята вътрешна празнота с весело настроение"*, препоръчва на новите световни ръководители идеологът Жан-Мари Гуно.

В отношенията си с организациите на ЕС и НАТО българските политици получиха отлична атестация - благодарение на тяхната празната и безгръбначност им бе гадено правото "да преговарят", т.е. да се съгласяват. Отказът от национална кауза, чуждопоклонничеството и конформизмът са официална държавна политика, внушавана на българското население генонощно от контролираните медии. За това не е чудно, че същите, които заклеймиха национализма, днес са прищпорени да отворят дебат за него. При очакваната поява на евроскептицизъм, нишата на национализма трябва да бъде резервирана за послушни субекти.

Българският национализъм е мъртъв! Да живее национализмът!

Новият български политик е готов на всичко, за да запази кариерата си - дори от антinationалист да се преобрази в патриот. Не много отдавна водачът на българската нация Иван Костов огласи от трибуната на народното събрание кончината на българския национализъм. Слуховете за тази смърт се оказаха силно преувеличени - Костов вече ни зове да обсъдим бъдещето на "мъртвеца". (Някой постави в "дневния му рег" българската национална идентичност.) Никой от назначените ни политици не даде знак, че е забелязал проекта за "Българска национална доктрина", предложен още през 1997 г. от група историци. Тяхната теза "за укрепване на еднонационалната държава и за осигуряване на национален суверенитет" бе подмината с мълчание от конформистите. Десет години те ни убеждаваха, че "трябва да има по-малко държава, за да има повече пазар", а се оказа, че няма ни държава, ни пазар. Интересно как точно те ще поведат разединената от лъжи и кражби нация към някаква обща цел, пък била тя и евроинтеграция! Само обединена, достойна, богата и силна България може да стане равноправен член на ЕС и НАТО.

Противниците на глобализма само националисти и антисемити ли са или измежду тях има и евреи?

Образен отговор на този въпрос дава блестящият полски евреин, жертва на холокоста, Зигмунд Бауман в книгата си "Глобализацията - последици за човека":

"В кабаретата на глобализацията държавата прави стриптиз и в края на представлението остава само с голите си нужди - със своята власт да репресира. С разрушена материална база, с анулиран суверенитет и независимост, с обезличена политическа класа, националната държава се превръща в обикновена служба за сигурност на мегакомпаниите. Новите господари на света не изпитват необходимост от пряко управление - националните правителства административат делата от тяхно име."

Вече се чуват и гласове от Америка. Историкът Кристофър Лаш написа в книгата "Бунтът на елитите и предателството към демокрацията": "Новите елити се борят срещу "средна Америка", както те си я представят: технически изостанала, политически реакционна, затъпяла и старомодна. Онези, които желаят да станат членове на новата аристокрация, обръщат гръб на САЩ и гледат връзки с международния пазар на бързовъртящи се пари. Въпрос е дали те изобщо се смятат за американци. Патриотизмът не заема място в тяхната йерархия на ценности."

През април 1999 г. във вестник "Вашингтон пост" излезе статията "Рускът от американски провал на Балканите е голям", подписан от бившия кандидат за президент на САЩ Патрик Бюканън. На 6 януари 2000 г. пред Съвета по международни отношения в Бостън републиканецът Бюканън атакува директно управлението на демократите и цялата система на новия световен ред: "Ако суверенитетът излезе, Америка ще бъде въвлечена в безкрайни войни, подобни на тези в Косово. Именно приказките за Световно правителство, което да налага мир, ще доведат до пълно ликвидиране на суверенитета и до неспирни войни. Намесата във вътрешните работи е най-подходящия полог за излюпване на нестабилност и на международен тероризъм... Войната на Клинтън не създаде многоетническа демокрация, а озлобена и отмъстителна държава-джудже, където сърбите ги прогонват с огън от жилищата им. Това са плодовете на утопичните кръстоносни походи за глобална демокрация. А за да прозрем какво бъдеще ни замислят нашите глобалисти, достатъчно е да погледнем зараждащата се европейска супердържава - страните от ЕС престанаха да са суверенни. Отказаха се от граници и предадоха отбраната си в чужди ръце... В държава, в която патриотизмът угасва сред елита, жадните за глобална власт веднага се възползват. След Студената война стигнахме до битката на следващото хилядолетие: патриотите във всяка страна срещу Световното правителство. Това е битката на национализма срещу глобализма и тя ще се води не само между страните, а и вътре в самите тях."

Срещу монополизма на "глобалните играчи" (офшорни компании и фондове) се изказа от името на германските социалдемократи г-р Кристоф Цюпел, държавен секретар на Федералното правителство: "Социалдемократите в Германия сме на мнение, че не бива всички дейности да бъдат монополизирани от тъй наречените "глобални играчи", заявя той на 7 февруари 2000 г. при посещението си в София.

Каква ще е съдбата на евроинтеграцията?

През 1999 г. близо една трета от австрийските граждани гласуваха за националиста Йорг Хайдер - губернатор на Каринтия и лидер на Австрийската свободна партия. Резултатът от изборите не се хареса на европейските комисари. Лошият пример на австрийците се оказа заразителен - 79 процента от германците, 60 от датчаните и 50 от швейцарците застанаха срещу наказателните мерки на "Велика Европа" против малка Австрия. Чехи, словаци и унгарци защитиха правото на Виена да си избира кабинета. Главна пречка пред евроинтеграцията ще бъде все още нерешеният проблем с националния суверенитет и нацията. Българските политици-конформисти не изказаха категорични мнения. Както обикновено те пожелаха да се взият едновременно и в двата влака. Нищо, че влаковете се движат в противоположни направления.

Новата доктрина за ограничения суверенитет

Вече цитирахме автори глобалисти и националисти, предупреждаващи ни за края на държавата-нация и на демокрацията. Сериозна атака срещу установените от половин век процедури в световната организация и в международната дипломация предприе по време на войната в Югославия генералният секретар на ООН Кофи Анан. Инструктиран от високо място, той заяви, че международната общност може да погаси националния суверенитет там, където сметне, че са нарушени човешките права на малцинствата. "Така доктрината "Брежнев" за ограничения суверенитет бе заменена от доктрината "Анан", репликира американецът Бюканън. За разлика от него българският президент показа на света добър "рефлекс", присъединявайки се към новата директива на силните в НАТО и ООН.

Откритата атака срещу националните правителства предприе по време на Световния икономически форум в Давос през 1999 г. неговият директор Клод Смаджа: "Една нова глобална икономика изисква нови структури за координиране политиката на отделните страни. Трябва да гадем ново съдържание на ролята на отделните национални правителства... полето им за маневриране все повече се стеснява под неударното въздействие на финансовите пазари."

Залезът на демокрацията

"Какво е това демокрация? Не е ли демокрацията само обвинка за налагането на едни или на други интереси?", възкликна българският историк професор Милчо Лалков. Американският професор от еврейски произход Аврам Ноам Чомски - виден критик на опита за създаване на нов ред - дава следната дефиниция: **Демокрацията се е превърнала в система за прикриване на елитарни решения, а парламентаризмът в сателитните държави е само един полезен инструмент за налагане господството на покорни местни малцинствени групи, състезаващи се за благоприятното положение на глобалните елити.**

Поддръжниците на държавата-нация и на демокрацията още не са напълно изтласкани. Бурните протести в Сиатъл, Давос и Банкок на еколози, земеделци, синдикалисти и националисти срещу решенията на Световната търговска организация, МВФ и Световната банка показаха на света, че победният марш на глобализма се натъква на нови врагове. Спорът за бъдещето на човечеството вече излезе извън уютните зали на форумите за избрани, извън

академичните аули - на улиците и на площадите. Въпросът за съдбата на глобализацията остава открит. След Европейско ще бъде ли създадено и Световно управление - без политика, без демокрация, без граници, без Бог, освободено от тромавите процедури на отделните правителства и на ООН - в името на неограничената печалба? И как този, който не обича своя дом и родина, който познава, ще обикне цялото човечество, което не е виждал?

Никоя утопия не е изглеждала толкова реална, колкото тази за нов световен ред в наши дни. Но нали също толкова убедително звучаха и много други утопии

Бележка на автора: Статията бе отпечатана под различни заглавия във вестниците "Монитор", "Македония" и "Ловечпрес" през февруари и март 2000 г.

Коментар на автора:

Потребност или необходимост?

Мултинационалните компании (МНК) създадоха един нов световен икономически ред. Естествено е те да се стремят да създадат и нов политически порядък в свой интерес. Защото старите геополитически институции, националните държави, националните традиции, пазари, закони и граници, религии, идеологии и култури пречат, забавят настъплението на транснационалния капитал. Затова те трябва да бъдат трансформирани, а ако не се поддадат – заклеят и унищожат. На МНК прилягат най – добре мултиетническите държави (МЕД) под единно световно управление. Такава е стратегията. "Всичко, което се движи със скоростта на електронния сигнал, на практика е свободно от ограниченията, свързани с територията, на която възниква... За глобалните бизнесмени, управителите на глобалната култура и глобалните учени държавните граници са изтрети... Глобалните пътешествия на финансовите ресурси може би са така нематериални, каквито са електронните мрежи – но локалните следи от тези пътешествия са мъчително осезаеми и действителни: обезлюдени територии, разрушени локални икономики, които някога са издържали своите обитатели..." – така вижда професор Зигмунд Бауман ролята на МНК.

Науката Глобалистика дава теоретичното основание за създаване на единно световно управление. Това е научно направление с предмет на изследване проявлението и начините за решаване на общосветовните проблеми, динамиката на макросистемите природа и общество в техния пълен обхват. Изследователската дейност на учените-глобалисти е свързана с пресиленото разбиране, че подобни сложни системи се намират в постоянни кризи, водещи до неизбежни катастрофи. Глобалистите се целят в овладяването, управлението и контрола на кризи, заплашващи с гибел цялото човечество. В същото време напъните за налагане на глобален контрол напомнят много поздравения широкомащабен социален експеримент с летен изход, извършен в предишните десетилетия.

Новият световен ред се нуждае от нова всеобхватна философия, идеология, религия и политика. През 1971 г. световните стратегии моделераха Ню Ейдж – философията, идеологията и религията на новата епоха. Окултните техники на Ню Ейдж са обърнати към свръхестествените сили извън Бога и Библията. На локално ниво Новата Епоха (Ню Ейдж) изгражда религиозни, политически и социални групи на елита. На глобално ниво е международна структура, поставила си за цел създаването на Обединен глобален парламент и Единна световна религия. Световни стратегии основаха организацията на обединените религии и Парламента на световните религии, където заседават един до друг християни, индуси, евреи и мюсюлмани, облудващи с вуду жреци и вещици. Чрез унифициране на традиционните религии и националните култури деятелите на Ню Ейдж и техните вдъхновители издигат в култ желаното от тях, и го представят на света като абсолютна необходимост за цялото човечество.

Съществува пряка връзка между завършената на териториалност на финансовия капитал и новото изкуствено създаване на слаби и недееспособни държавици – териториални единици с минимален икономически и политически потенциал и суверенитет. "Суверенитетите са вече само на думи, властта – анонимна, а нейното място – празно", предупреждава Бауман. Глобалните финансови пазари налагат свои закони върху планетата, а държавите не разполагат с ресурс за самоотбрана и маневриране. Те дори не могат да изпълняват основните си функции – да осигуряват ред и динамично равновесие между производство и потребление. Глобалните елити се нуждаят от слаби държави, за да постигат своята неограничена привилегия да печелят. За тях пространството не е пречка, а разстоянията нямат значение. Фукуяма обяви след краха на комунизма "края на историята". Глобалистите се опитват вече от "края на географията". "Най-сетне блаженството на абсолютната свобода за глобалните елити е близко", прогнозира професор Бауман.

Глобализацията е реалност, а включването на България в глобалната мрежа е скритата цел и същност на прехода, който нито е завършил, нито е успешен. Либерализацията, стабилизацията и приватизацията, даже курдисването на фондова борса в София начело с хранениците на Сорос Прохаски и сие, не доведоха до така прокламираното включване на страната в световната финансова мрежа, защото декапитализацията на предприемачията, изчезването на цели отрасли и свиването на натуралния обем на БВП са типични за непривлекателните изоставящи икономики, нямащи място на световния пазар. Стопанската деградация придоби характер на пандемия. България не отговаря на изискванията за равнопоставено включване в глобалната, че дори и в европейската интеграционна мрежа. Затвърждаваме се все по-трайно в списъка на слаборазвитите страни, а правителството се оказва напълно неспособно да защити националния български икономически интерес.

I. Икономически последици от глобализацията за развитите и за слаборазвитите страни

1. Големи изгоди +/- и малки рискове -/- за развитите страни:

свободен трансфер на капитали +/-; достъп до нови пазари +/-; ползване на евтин труд +/-; износ зад граница на вредни производства +/-; загуба на работни места -/-; внасяне на кризи от други страни -/-.

2. Големи рискове -/- и малки изгоди +/- за слаборазвитите страни:

непосилна конкуренция за местните фирми от страна на мощните МНК -/-; риск от фалити -/-; неизгодни условия за отпускане на заеми -/-; ограничаване от страна на развитите на вноса на стоки от слаборазвитите -/-; голям риск от изтегляне на чуждите капитали по време на кризи -/-; внасяне на кризи от други страни -/-; възможен достъп до чужди пазари +/-; възможност за ползване на чужди постижения +/-.

II. Институционални и геополитически последици за света и за отделните страни от глобализацията

1. Реформиране на ООН с основни насоки:

общо ограничаване на националния суверенитет на страните-членки; ограничаване националния суверенитет на петте постоянни страни-членки на Съвета за сигурност, включително и на САЩ чрез отнемане правото им на вето върху единните решения;

2. Въвеждане на Съвет за опекунство към ООН със задачи:

да включи общите глобални области под своя юрисдикция, а това са международните води, международното въздушно пространство, космосът; да въведе всеобщ световен данък върху ползването на общите области и върху международните валутни трансакции от 0,5%; да въведе международен корпоративен данък върху дейността на МНК.

Предвижда се да се събират близо 1500 милиарда долара годишно, което е 150 пъти повече от досегашния бюджет на световната организация, за издръжка на новото мощно Световно правителство, което ще заеме мястото на ООН.

3. Създаване на Икономически съвет за сигурност на ООН със следните функции:

да прави оценка на световната икономика; да предлага дългосрочна рамка и стратегия за световно развитие; да осигури синхрон между политическите цели на международните организации и СТО; да предложи рамкови правила за глобална конкуренция; заедно с МВФ да контролират вътрешната икономическа политика на отделните страни.

4. Реформа в МВФ с цел:

прекратяване кредитирането на бедните страни, като се анулират отпуснатите им вече заеми; преминаване към краткосрочно кредитиране и то само на богатите държави; въвеждане на високи наказателни лихви.

5. Предстои жестока данъчна битка и за сделките в киберпространството на Световната мрежа.

София, 30 април 2000, Възкресение Христово